EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 14.7.2021
COM(2021) 557 final

2021/0218 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF for så vidt angår fremme af energi fra vedvarende energikilder og om ophævelse af Rådets direktiv (EU) 2015/652

{SEC(2021) 657 final} - {SWD(2021) 620 final} - {SWD(2021) 621 final} -
{SWD(2021) 622 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Den europæiske grønne pagt fastsætter målet om at blive klimaneutral i 2050 på en måde, der bidrager til europæisk økonomi, vækst og beskæftigelse. Dette mål kræver en reduktion af drivhusgasemissionerne på 55 % inden 2030 som bekræftet af Det Europæiske Råd i december 2020. Dette kræver igen betydeligt større andele af vedvarende energikilder i et integreret energisystem. Det nuværende EU-mål om mindst 32 % vedvarende energi i 2030, som er fastsat i direktivet om vedvarende energi (RED II), er ikke tilstrækkeligt og skal øges til 38-40 % i henhold til klimaplanen. Samtidig er der behov for nye ledsageforanstaltninger i forskellige sektorer i overensstemmelse med strategierne for integration af energisystemet, brint, vedvarende offshoreenergi og biodiversitet for at nå dette øgede mål.

De overordnede mål med revisionen af RED II er at opnå en stigning i anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder senest i 2030, at fremme en bedre integration af energisystemet og at bidrage til klima- og miljømål, herunder beskyttelse af biodiversitet, og derved tage hånd om de bekymringer for den globale opvarmning og tabet af biodiversitet, der er fælles for generationerne. Denne revision af RED II er afgørende for at nå det øgede klimamål samt for at beskytte vores miljø og sundhed, mindske vores energiafhængighed og bidrage til EU's teknologiske og industrielle lederskab sammen med jobskabelse og økonomisk vækst.

• Sammenhæng med de gældende regler på samme område

RED II er det vigtigste EU-instrument om fremme af energi fra vedvarende energikilder. Revisionen af RED II står ikke alene. Den er en del af en bredere øvelse, der påvirker anden energi- og klimalovgivning og andre politiske initiativer, som bebudet i køreplanen for den europæiske grønne pagt og i Kommissionens arbejdsprogram for 2021 under overskriften "Fit for 55-pakken". Forslaget til revision af RED II er i overensstemmelse med:

i. EU's emissionshandelsordning, da CO_2-prissætning fungerer bedst i kombination med lovgivningsmæssige foranstaltninger.

ii. Energieffektivitetsdirektivet, som bidrager til en effektiv anvendelse af vedvarende energi i slutanvendelsessektorerne.

iii. Direktivet om bygningers energimæssige ydeevne, som sikrer passende krav til energimæssig ydeevne i forbindelse med vedvarende energi.

iv. Direktivet om miljøvenligt design, der tilskynder forbrugerne til at bevæge sig væk fra apparater, der anvender fossile brændstoffer.

v. Forordningen om arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug, som giver økonomiske aktører incitamenter til at anvende projekter, der absorberer emissioner og kan være en kilde til biomasse.

vi. Energibeskatningsdirektivet, som sikrer, at priserne fremmer bæredygtig praksis og tilskynder til produktion og anvendelse.

vii. Lovgivningen om indsatsfordeling, som fastsætter bindende reduktioner af drivhusgasemissionerne for sektorer, der er omfattet af RED II, såsom transport, bygninger, landbrug og affald.

viii. Direktivet om brændstofkvalitet, som støtter anvendelsen af vedvarende og kulstoffattige brændstoffer inden for transport.

ix. Direktivet om infrastruktur for alternative brændstoffer, som støtter etableringen af infrastruktur for alternative brændstoffer, herunder ladestandere til elektriske køretøjer og tankstationer til naturgas og brint.

x. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om retningslinjer for den transeuropæiske energiinfrastruktur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 347/2013[1].

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Forslaget er primært baseret på artikel 194, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde[2] (TEUF), som udgør retsgrundlaget for at foreslå foranstaltninger til udvikling af nye og vedvarende energikilder, som er et af målene for Unionens energipolitik, jf. artikel 194, stk. 1, litra c), i TEUF. RED II, som vil blive ændret ved dette forslag, blev også vedtaget i henhold til artikel 194, stk. 2, i TEUF i 2018. Artikel 114 i TEUF, retsgrundlaget for det indre marked, tilføjes for at ændre direktiv 98/70/EF om brændstofkvalitet, som er baseret på denne artikel.

• Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)

Behov for tiltag på EU-plan

En omkostningseffektiv fremskyndet udvikling af bæredygtig vedvarende energi i et mere integreret energisystem kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne alene. Der er behov for en EU-tilgang for at skabe de rette incitamenter for medlemsstater med forskellige ambitionsniveauer til på koordineret vis at fremskynde energiomstillingen fra det traditionelle energisystem baseret på fossile brændstoffer til et mere integreret og mere energieffektivt energisystem baseret på produktion fra vedvarende energi. I betragtning af de forskellige energipolitikker og -prioriteter i medlemsstaterne er det mere sandsynligt, at en indsats på EU-plan vil sikre den nødvendige øgede udbredelse af vedvarende energi end nationale eller lokale tiltag alene.

EU-merværdi

EU's indsats inden for vedvarende energi skaber merværdi, fordi den er mere effektiv end de enkelte medlemsstaters tiltag, idet man undgår en fragmenteret tilgang ved at håndtere omstillingen af det europæiske energisystem på en koordineret måde. Det sikrer en nettoreduktion af drivhusgasemissioner og forurening, beskytter biodiversiteten, udnytter fordelene ved det indre marked fuldt ud, udnytter stordriftsfordele og teknologisk samarbejde i Europa fuldt ud, og det giver investorerne sikkerhed i en EU-dækkende lovramme. Opnåelsen af en højere andel af vedvarende energi i EU's endelige energiforbrug afhænger af de enkelte medlemsstaters nationale bidrag. Disse vil være mere ambitiøse og omkostningseffektive, hvis de drives af en aftalt fælles retlig og politisk ramme.

• Proportionalitetsprincippet

Den foretrukne pakke af politiske løsningsmodeller anses for at være forholdsmæssig og bygger i videst muligt omfang på den nuværende politikudformning. Flere løsningsmodeller fastsætter et mål eller et benchmark, der skal nås, men overlader det til medlemsstaterne at nå

[1] COM(2020) 824 final.
[2] EUT C 326 af 26.10.2012, s. 1.

disse mål. Balancen mellem forpligtelser og den fleksibilitet, der er overladt til medlemsstaterne med hensyn til, hvordan målene skal nås, anses for at være passende i betragtning af, at det er bydende nødvendigt at opnå klimaneutralitet (se afsnit 3.3 og 7.5 i konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag (SWD(2021) XXX)).

- **Valg af retsakt**

Dette forslag vedrører et ændringsdirektiv. I betragtning af, at RED II blev vedtaget for relativt nyligt, er denne revision af direktivet begrænset til, hvad der anses for nødvendigt for på en omkostningseffektiv måde at bidrage til Unionens klimaambitioner for 2030, og er ikke en fuldstændig revision af direktivet, hvorfor en omarbejdning ikke anses for at være hensigtsmæssig.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Høringer af interesserede parter**

Høringsmetoder, hovedmålgrupper og respondenternes overordnede profil

Den indledende konsekvensanalyse (køreplan) blev offentliggjort med henblik på feedback fra den 3. august til den 21. september 2020, og der blev modtaget 374 svar fra interessenter fra 21 medlemsstater og syv tredjelande. De fleste svar kom fra virksomheder eller erhvervssammenslutninger efterfulgt af ngo'er, anonyme og borgere. Desuden iværksatte Kommissionen en offentlig onlinehøring den 17. november 2020, der løb i 12 uger, i overensstemmelse med Kommissionens regler om bedre lovgivning. Den indeholder multiple choice-spørgsmål og åbne spørgsmål, der dækker en lang række spørgsmål i forbindelse med revisionen af RED II. Der blev modtaget i alt 39 046 svar. Interessenternes synspunkter blev også indsamlet på to workshopper. Den første blev afholdt den 11. december 2020 (tæt på 400 deltagere), og den anden blev afholdt den 22. marts 2021 (tæt på 1 000 deltagere).

Sammenfatning af interessenternes synspunkter

Størstedelen (80 %) af besvarelserne i den offentlige onlinehøring viste, at interessenterne foretrak et øget mål for vedvarende energikilder i overensstemmelse med klimaplanen (43 %) eller højere (37 %). 61 % gik ind for et bindende mål både på EU-plan og nationalt plan. Transport og opvarmning og køling var de to mest populære sektorer, hvor en yderligere indsats blev anset for nødvendig, idet størstedelen støttede øgede mål for begge sektorer, som minimum på niveau med klimaplanen. Et koordineret svar fra mere end 38 000 deltagere anmodede om at fjerne biomasse fra listen over vedvarende ressourcer og begrænse anvendelsen af bioenergi til lokalt tilgængeligt affald og restprodukter, mens repræsentanter for fagforeninger, virksomheder og et flertal af de offentlige myndigheder foretrak ikke at ændre de nuværende bæredygtighedskriterier for biomasse.

De synspunkter, som interessenterne gav udtryk for i den offentlige onlinehøring og under workshopperne, blev taget i betragtning ved udarbejdelsen af de forskellige politiske løsningsmodeller på de respektive politikområder i konsekvensanalysen.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

En undersøgelse foretaget af en ekstern udbyder, Trinomics, gav teknisk støtte til udvikling og gennemførelse af politikken for vedvarende energi. Den konsekvensanalyse, der blev gennemført for klimaplanen, og Kommissionens vurdering af medlemsstaternes nationale energi- og klimaplaner og statusrapporten fra 2020 om vedvarende energi udgjorde også en del af evidensgrundlaget.

Desuden indgik følgende undersøgelser i konsekvensanalysen:

- Teknisk støtte til udvikling og gennemførelse af politikken for vedvarende energi: øget effektivitet gennem sektorintegration
- Køling baseret på vedvarende energi i henhold til det reviderede direktiv om vedvarende energi
- Rumopvarmning baseret på vedvarende energi i henhold til det reviderede direktiv om vedvarende energi
- Politisk støtte til dekarbonisering af opvarmning og køling
- Lovgivningsmæssige vilkår og markedsvilkår for fjernvarme og fjernkøling
- Potentiale og niveauer for elektrificering af rumopvarmning i bygninger
- Veje, foranstaltninger og milepæle for opvarmning og køling baseret på vedvarende energi med henblik på gennemførelsen af det omarbejdede direktiv om vedvarende energi og fuldstændig dekarbonisering inden 2050
- Teknisk bistand til vurdering af potentialet i vedvarende flydende og gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, (RFNBO) samt genanvendt kulstofbrændsel, for at fastlægge en metode til at bestemme andelen af vedvarende energi fra RFNBO samt for at udvikle en ramme for additionalitet i transportsektoren
- Forenkling af tilladelser og administrative procedurer for VE-anlæg
- Fastsættelse af tekniske krav og fremme af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier på grundlag af direktiv (EU) 2018/2001
- Teknisk bistand til vurdering af mulighederne for at indføre et EU-dækkende grønt mærke med henblik på at fremme anvendelsen af vedvarende energi fra nye anlæg.
- Vurdering af potentialet for nye råmaterialer til produktion af avancerede biobrændstoffer (ENER C1 2019-412)
- Støtte til gennemførelsen af bestemmelserne om indirekte ændringer i arealanvendelsen i direktivet om vedvarende energi (ENER/C2/2018-462)
- Anvendelse af træbiomasse til energiproduktion i EU (JRC's rapport, 01/2021)
- Forundersøgelse, der fastsætter tekniske krav og muligheder for en EU-database til sporing af flydende og gasformige transportbrændstoffer

Konsekvensanalyse

Den konsekvensanalyse, der ledsager forslaget, blev udarbejdet på grundlag af modeller, input fra interessenter og input fra den tværtjenstlige gruppe. Rapporten blev forelagt Udvalget for Forskriftskontrol den 10. marts 2021. Den 19. april 2021 afgav Udvalget for Forskriftskontrol sin første udtalelse om konsekvensanalysen, og efter genindgivelsen af konsekvensanalysen blev den anden afgivet den 19. maj.

På denne baggrund analyserede konsekvensanalysen de forskellige løsningsmodeller, hvorigennem en revision af RED II effektivt og virkningsfuldt kunne bidrage til opfyldelsen af det opdaterede mål som led i en bredere "Fit for 55"-politikpakke.

Med hensyn til det **overordnede mål for vedvarende energi** vil løsningsmodel 0 (ingen ændringer) ikke give mulighed for at sikre, at EU's mål for vedvarende energi udnyttes til at nå op på en andel på mindst 38-40 % af det endelige energiforbrug. Løsningsmodel 2 (et højere mål end 40 %) vil potentielt føre til overskridelse af klimamålet og til manglende sammenhæng med andre EU-retsakter. Løsningsmodel 1 (et minimumsmål på 38-40 %) har ingen ulemper og er derfor den foretrukne og effektive løsningsmodel. Med hensyn til målets art ville løsningsmodel 1 (nationale bindende mål) indebære den mest effektive opnåelse af en øget andel af vedvarende energikilder, men dette ville være i strid med nærhedsprincippet. Den nuværende forvaltningsproces for energiunionen er et vigtigt grundlag for at nå målet om vedvarende energi. Den første runde af gennemgangen af de nationale planer, der blev afsluttet i 2020, viste sig at være effektiv, idet de nationale bidrag samlet set var tilstrækkeligt ambitiøse til at nå EU's bindende 2030-mål for vedvarende energikilder. I henhold til forordningen om forvaltning skal medlemsstaterne indsende deres udkast til ajourføringer af deres nationale energi- og klimaplaner senest i juni 2023 og kan allerede vise, hvordan de planlægger at nå det højere mål for 2030. I betragtning af det nuværende systems effektive karakter og opbygning er løsningsmodel 0 (fastholdelse af EU's bindende mål og nationale frivillige bidrag) den foretrukne løsning.

Med hensyn til **opvarmning og køling** vil løsningsmodel 1 (ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger) ikke få medlemsstaterne til at øge indsatsen i sektoren for opvarmning og køling fra vedvarende energikilder til et årligt gennemsnit på mindst 1,1 procentpoint (pp). Omsættelse af EU's tal for opvarmning og køling fra vedvarende energikilder fra klimaplanen til en bindende, ensartet årlig gennemsnitlig andel på tværs af medlemsstaterne, jf. løsningsmodel 3b, anses ikke for at være forholdsmæssig, selv om den er den mest effektive. Det niveau for vedvarende energi, der er behov for i 2030, kunne også fastsættes som et mål som foreslået i løsningsmodel 3c, men dette ville afvige fra den nuværende model og kunne forstyrre den allerede igangværende gennemførelsesindsats, selv om det ville have den ekstra fordel, at det endelige mål i 2030 vil blive fastsat klart. Løsningsmodel 3a kombineret med sektor- og EU-benchmarks for vedvarende energi i bygninger og industrien med passende design (løsningsmodel 3d) ville være effektiv med hensyn til at tilvejebringe den rette blanding af drivkræfter til yderligere integration af disse sektorer i energisystemet. Denne løsningsmodel 3a vil fastsætte en fast minimumssats for vækst inden for vedvarende energi ved at gøre det nuværende vejledende årlige mål på en stigning på 1,1 procentpoint til den krævede minimumsindsats og supplere den med medlemsstatsspecifikke "tillæg", der omfordeler den yderligere indsats til det ønskede niveau for vedvarende energi i 2030 blandt medlemsstaterne på grundlag af BNP og omkostninger. De yderligere medlemsstatsspecifikke stigningstakter kunne være et middel til at vurdere det relative ambitionsniveau for hver enkelt medlemsstat i varme- og kølesektoren, men også en potentiel mekanisme til at lukke kløften, hvis andre sektorer end opvarmning og køling ikke ville nå det overordnede mål for vedvarende energi på 38-40 %. Muligheden for at anvende et benchmark for anvendelsen af vedvarende energi i byggesektoren overvejes også her.

Den udvidede liste over foranstaltninger i henhold til løsningsmodel 2a giver fleksibilitet på nationalt plan og sikrer proportionalitet og giver medlemsstaterne en værktøjskasse med valgmuligheder. Udformningen respekterer nationale og lokale forskelle i vilkår og udgangspunkter og skaber klare rammer for aktører på alle niveauer (nationalt, regionalt og lokalt) og af alle typer (fra forsyningsvirksomheder og virksomheder til kommuner til forbrugere/producent-forbrugere).

Med hensyn til **fjernvarme og fjernkøling** vil løsningsmodel 3c (forhøjelse af det vejledende mål om en årlig stigning på 1 procentpoint til niveauet i klimaplanen på 2,1 % uden at ændre dens karakter) styre udviklingen af fjernvarme i retning af at integrere mere vedvarende

energi i overensstemmelse med målene i klimaplanen og for kulstofneutralitet, samtidig med at der tages hensyn til de mange forskellige situationer i medlemsstaterne. Løsningsmodel 3b (vejledende EU-mål for vedvarende energi i fjernvarme og fjernkøling kan give tilsvarende fordele som løsningsmodel 3c, men afviger fra de nuværende bestemmelser og kan være ødelæggende for den allerede igangværende gennemførelse. Løsningsmodel 3d (forhøjelse af målet om at øge målet om en stigning på 1 procentpoint og gøre det bindende) ville være den mest effektive udformning af målene, men er for streng og levner mindre plads til medlemsstaterne. Løsningsmodel 3a (ingen ændringer) vil gøre det muligt at fortsætte med fossile brændstoffer til fjernvarme på ubestemt tid og er derfor ikke i overensstemmelse med målene i revisionen. Løsningsmodel 2 (liste over foranstaltninger) kan være selvstændig eller komplementær, da den giver en klarere befordrende ramme for omdannelse af fjernvarme og fjernkøling, gør den til en katalysator for vedvarende energiforsyning i bygninger og bliver et centralt instrument til dekarbonisering af varme, samtidig med at energisektorens integration i nationale og EU's energisystemer styrkes. At kombinere løsningsmodel 2 om foranstaltninger med udformningen af målet i løsningsmodel 3c er den foretrukne løsning til at sikre, at fjernvarme og fjernkøling er i overensstemmelse med den europæiske grønne pagt og bliver en katalysator for at opfylde målene i klimaplanen og for integration af energisystemet. Sammen med løsningsmodellerne vedrørende generel opvarmning og køling og bygninger vil denne løsningsmodel også skabe en befordrende ramme for udvikling og udvidelse af moderne intelligente fjernvarme- og -kølingssystemer baseret på vedvarende energikilder.

Med hensyn til **integration af elektricitet fra vedvarende energikilder** vil løsningsmodel 1.1 (adgang til næsten realtidsoplysninger om andelen af elektricitet fra vedvarende energikilder, der leveres af nettet) give effektive markedsincitamenter, der direkte vedrører udbredelsen af vedvarende energi og kulstofreduktionen, uden administrative byrder og i overensstemmelse med gældende lovgivning. Løsningsmodel 1.2 (oplysninger om andelen af vedvarende energi og drivhusgasemissionsprofilen) ville have en vis positiv indvirkning på forbrugeroplysningen, men ellers ville den kun give begrænset merværdi. Løsningsmodel 2.1-2.3 dækker forskellige aspekter af optimering af intelligent opladningsinfrastruktur med forskellige niveauer af positivt bidrag til de samlede gennemførelsesomkostninger og fordele for økonomien. For at give medlemsstaterne fleksibilitet blev gennemførelsen baseret på nationale vurderinger i hvert enkelt tilfælde valgt som den foretrukne løsning baseret på intelligente opladningsfunktioner, herunder tovejsopladning og indførelse af yderligere intelligente ladestandere (2.1B, 2.2B og 2.3). Løsningsmodel 3.1-3.3 omhandler forskellige hindringer på markedet for aggregering og mobilitetstjenester, som hæmmer konkurrencen. Løsningsmodel 3.1 (sikring af, at nettets og markedsoperatørernes behandling af elektricitetslagringssystemer eller -anordninger ikke er diskriminerende eller uforholdsmæssig, uanset deres størrelse (små i forhold til store), eller om de er stationære eller mobile, således at de er i stand til at tilbyde fleksibilitets- og balanceringsydelser på en konkurrencedygtig måde) er en "no regret"-løsning. Løsningsmodel 3.2 (uafhængige aggregatorer og udbydere af mobilitetstjenester for at få adgang til grundlæggende batterioplysninger, såsom sundhedstilstand og ladetilstand) er nødvendig for at skabe lige vilkår, og en hurtig gennemførelse heraf vil have positive langsigtede virkninger for tilgængeligheden, kvaliteten og omkostningerne ved de tjenester, der leveres til indenlandske batteriejere og brugere af elektriske køretøjer. Løsningsmodel 3.3 (sikre åben adgang til al offentligt tilgængelig opladningsinfrastruktur) forventes at blive stadig mere fordelagtig i takt med udbredelsen af elektriske køretøjer.

Ud af de tilgængelige løsningsmodeller vedrørende en **højere andel af vedvarende energi i transportsektoren** ville det bedste resultat blive opnået med en kombination af løsningsmodel 1B (ud over en forhøjelse af målet og delmålet for avancerede biobrændstoffer opstilles der et særligt delmål for brændstoffer fra vedvarende energikilder, der ikke er af

biologisk oprindelse) med løsningsmodel 2A (brændstofleverandører underlagt en energibaseret forpligtelse), 2C (valget mellem de tilgange, der er beskrevet under 2A og 2B (brændstofleverandører underlagt en emissionsbaseret forpligtelse) ligger hos medlemsstaterne eller 2D (brændstofleverandører underlagt en emissionsbaseret forpligtelse, men operatørerne skal opnå minimumsandele af avancerede biobrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse). Alle løsningsmodeller, bortset fra løsningsmodel 1, lever op til det nødvendige ambitionsniveau, men der er store forskelle. De energibaserede løsninger kan have den fordel, at de fremmer udviklingen og produktionen af innovativ vedvarende og genanvendt kulstofbrændsel, da de udgør den mest forudsigelige og stabile politiske ramme for investeringer i sådanne teknologier. De løsningsmodeller, der er baseret på drivhusgasintensitet, kan stimulere forbedringer i forsyningskæden og teknologieffektivitet inden for vedvarende og kulstoffattige brændstoffer, hvor produktionsomkostningerne er højere, og vil have den fordel, at de sikrer overensstemmelse med den tilgang, der er valgt i henhold til direktivet om brændstofkvalitet. Dette vil imidlertid kræve, at der foretages ændringer af den metode, der anvendes til at bestemme drivhusgasintensiteten.

Fremme af anvendelsen af brændstoffer fra vedvarende energikilder, der ikke er af biologisk oprindelse, er fuldt ud i overensstemmelse med strategien for integration af energisystemet og brintstrategien samt klimaplanen, navnlig i betragtning af perspektivet for perioden efter 2030. Dette gælder navnlig for løsningsmodel 1 (udvidelse af regnskabsføringen for RFNBO ud over transport og forbedring af konsekvensen i regnskabsføringen af RFNBO) og løsningsmodel 3 (indførelse af specifikke delmål for RFNBO i sektorer, der er vanskelige at dekarbonisere). Specifikke, men realistiske delmål for RFNBO for transport- og industrisektoren i 2030 vil være et første skridt i deres videre udvikling efter 2030.

Med hensyn til **certificering** af vedvarende og kulstoffattige brændstoffer blev løsningsmodel 1a (tilpasning af anvendelsesområdet for og indholdet af det nuværende certificeringssystem til at omfatte alle brændstoffer, der er omfattet af RED II, herunder genanvendt kulstofbrændsel) og løsningsmodel 2A (videreudvikling af det eksisterende system med oprindelsesgarantier som et alternativt certificeringssystem) vurderet. Løsningsmodel 1a blev anset for at have et godt potentiale til at styrke det eksisterende system med certificering af kulstoffattige brændstoffer, der skal behandles i et særskilt lovgivningsforslag som f.eks. pakken om markedet for brint og dekarboniseret gas. Valg, der træffes i forbindelse med IT-udvikling, skal forhåndsgodkendes af Europa-Kommissionens Råd for Informationsteknologi og Cybersikkerhed.

Med hensyn til mulighederne for at sikre **bioenergiens bæredygtighed** vil løsningsmodel 1 (ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger) lette gennemførelsen af bæredygtighedskriterier i RED II, men vil ikke omfatte yderligere sikkerhedsforanstaltninger til at imødegå de identificerede risici. Løsningsmodel 2 (målrettet styrkelse af EU's gældende bæredygtighedskriterier for bioenergi) vil give den mest direkte beskyttelse mod risikoen ved produktion af skovbiomasse i områder med høj biodiversitet. Det vil også indføre yderligere beskyttelsesforanstaltninger, der fremmer en optimal reduktion af vugge til grav-drivhusgasemissioner og forhindrer ny ineffektiv anvendelse af biomasse i elsektoren. Løsningsmodel 3 (regulering af små anlæg) vil yderligere øge effektiviteten af løsningsmodel 2 ved at regulere en større mængde biomasse til energi i EU. Det vil også bidrage til at forbedre den offentlige overvågning af biomasseproduktion og -anvendelse. Med udgangspunkt i de foretrukne løsninger 2, 3 og 4.2 (krav om, at medlemsstaterne skal udforme deres støtteordninger for biomassebrændsler på en sådan måde, at markedsforvridninger på råvaremarkedet minimeres med henblik på at minimere brugen af rundtømmer af høj kvalitet),

vil det bidrage til at minimere brugen af hele træer til energiproduktion som fastsat i EU's biodiversitetsstrategi.

Ud over de centrale mål for revisionen af RED II for at afhjælpe den utilstrækkelige ambition i et 2030- og 2050-perspektiv, afhjælpe den utilstrækkelige systemintegration og ajourføre bestemmelserne om bioenergibæredygtighed kan et begrænset antal **supplerende ledsageforanstaltninger eller understøttende foranstaltninger** bidrage til omkostningseffektiv udbredelse af vedvarende energi.

Med hensyn til **elkøbsaftaler** vil løsningsmodel 1 (retningslinjer) give medlemsstaterne yderligere vejledning uden at øge den administrative byrde, selv om effektiviteten vil afhænge af anvendelsen af disse retningslinjer. Løsningsmodel 2 (finansiel støtte til anvendelse af elkøbsaftaler for små og mellemstore virksomheder) vil have en positiv fordel for udbredelsen af vedvarende energi og den europæiske økonomi. Løsningsmodel 3 (styrkelse af de lovgivningsmæssige foranstaltninger vedrørende elkøbsaftaler) vil lægge yderligere byrder på medlemsstaterne for at fjerne unødige hindringer, men kan give producenter og forbrugere af elektricitet fra vedvarende energikilder yderligere sikkerhed. Løsningsmodel 1 og 2 betragtes som den foretrukne kombination.

Med hensyn til **grænseoverskridende samarbejde** vil løsningsmodel 1 (ajourført vejledning fra Kommissionen) ikke i sig selv være særlig effektiv, mens løsningsmodel 2 (medlemsstaternes forpligtelse til at afprøve grænseoverskridende samarbejde inden for de næste tre år) har en moderat effektivitet. Selv om løsningsmodel 3 (obligatorisk delvis åbning af støtteordninger) og løsningsmodel 4 (øget anvendelse af Unionens finansieringsmekanisme for vedvarende energi) vil være meget effektiv, forventes løsningsmodel 2 at være mere politisk acceptabel og dermed den foretrukne løsning.

Med hensyn til fremme af **offshoreenergi** vil det i betragtning af den bindende karakter af løsningsmodel 1 (fælles planlægning) være meget effektivt at sikre fastsættelse og gennemførelse af mål for hvert havområde. Løsningsmodel 2 (indførelse af fælles kontaktpunkter for udstedelse af tilladelser pr. havområde) kan forventes at være effektiv med hensyn til at lette udstedelsen af tilladelser til grænseoverskridende projekter om vedvarende offshoreenergi. En kombination af begge løsningsmodeller foretrækkes.

Med hensyn til **industrien** forventes løsningsmodel 0 (ingen ændringer) ikke at øge andelen af vedvarende energi i industrisektoren, hvilket skaber alvorlig bekymring med hensyn til målet om at reducere drivhusgasemissionerne senest i 2030 og opnå klimaneutralitet i 2050. Løsningsmodel 1 (indførelse af anvendelse af vedvarende energi i de revisioner, der kræves i energieffektivitetsdirektivet) vil være et effektivt middel til at introducere industrielle aktører til eksisterende omkostningseffektive løsninger til omstilling til vedvarende energi uden administrative byrder og i overensstemmelse med eksisterende lovgivning. Løsningsmodel 2 (mærkning af industriprodukter, der hævdes at være fremstillet ved brug af vedvarende energi, i visse sektorer) er et effektivt middel til at skabe et ensartet og sammenhængende marked for de virksomheder, der markedsfører produkter og tjenesteydelser fremstillet ved brug af vedvarende energikilder på markedet. Enhver obligatorisk mærkning skal udformes omhyggeligt for at sikre forenelighed med WTO-reglerne. Løsningsmodel 1 og 2 vil være komplementære og de mest effektive løsninger kombineret med et vejledende mål for anvendelsen af vedvarende energi i industrien.

Overordnet set har de politiske løsningsmodeller positive økonomiske, miljømæssige og samfundsmæssige fordele. Et mere sikkert EU-energisystem, der er mindre afhængigt af import, vil kunne opnås ved at øge mængden af vedvarende energi, navnlig offshore. Revisionen af RED II vil sandsynligvis have en positiv indvirkning på økonomisk vækst og investeringer ved at skabe kvalitetsjob og reducere importen af fossile brændstoffer og

energiomkostningerne for forbrugere og virksomheder. Mange af de politiske løsningsmodeller forventes at skabe arbejdspladser i overensstemmelse med den planlagte grønne digitale genopretning. Der forventes positive beskæftigelsesmæssige virkninger, navnlig i sektorer, der er knyttet til vedvarende energi, med en stigning i beskæftigelse og kvalifikationer i bygge- og energiforsyningssektoren og et skift i beskæftigelsen mellem sektorerne. For hver euro i udgifter skaber vedvarende energi næsten 70 % flere arbejdspladser end udgifterne til fossile brændstoffer, og solcelleanlæg skaber mere end dobbelt så mange arbejdspladser pr. enhed produceret elektricitet i forhold til kul eller naturgas. Øget anvendelse af energi fra bæredygtige vedvarende energikilder, herunder vedvarende brint, vil medføre reducerede drivhusgasemissioner. Erstatning af fossile brændstoffer vil også reducere luftforurenende stoffer og have en gavnlig indvirkning på sundheden. Elektrificering af vejtransport baseret på vedvarende energi vil især have en positiv indvirkning på luftforureningen i byerne, mens elektrificering af f.eks. opvarmning i bygninger vil bidrage væsentligt til at reducere drivhusgasemissionerne og andre luftforurenende emissioner fra den europæiske bygningsmasse, som i dag er stærkt afhængig af fossile brændstoffer. Luftkvaliteten i byerne vil blive forbedret ved bl.a. opvarmning med vedvarende energi, navnlig fjernvarme i byerne. Bedre bæredygtighedskriterier for bioenergi vil føre til positive virkninger for biodiversiteten. Det kan reducere importen af biomassebrændsler fra lande uden for EU, da tredjelande vælger ikke at overholde dem og omdirigere deres eksport væk fra EU.

Revisionen af RED II vil hovedsagelig få praktiske konsekvenser for medlemsstaternes offentlige forvaltninger i betragtning af behovet for at opfylde højere (bindende) mål, som de skal arbejde hen imod og overvåge. Andre foranstaltninger, der kræves af den offentlige forvaltning, omfatter fremme og lettelse af udbredelsen af vedvarende energi på tværs af flere bærere.

- Målrettet regulering og forenkling

Mellem 2014 og 2016 blev der gennemført en evaluering af direktivet om vedvarende energi (Refit). I betragtning af, at RED II blev vedtaget for relativt nyligt, er den foreslåede revision af direktivet begrænset til, hvad der anses for nødvendigt for på en omkostningseffektiv måde at bidrage til Unionens klimaambitioner for 2030, og er ikke en fuldstændig revision af direktivet. I konsekvensanalysen blev der peget på muligheder for forenkling af lovgivningen og reduktion af de reguleringsmæssige omkostninger.

Der er ikke planlagt ændringer i ordningen for kontrol med overholdelsen.

Øget brug af vedvarende energi til opvarmning og køling og i bygninger vil kræve bygningsarbejder/renovering, hvilket vil føre til en stigning i beskæftigelsen i sektoren. Op til 95 % af bygge- og anlægs-, arkitekt- og civilingeniørfirmaerne er små og mellemstore virksomheder (SMV'er), så der er en sandsynlig positiv økonomisk virkning for SMV'er. Vejledning og finansiel støtte til elkøbsaftaler vil hjælpe SMV'er, der ikke har ressourcer til at håndtere komplekse kontrakter. Strengere kriterier for skovbiomasse kan skabe øgede administrative omkostninger og byrder for små og mellemstore økonomiske aktører.

For at sikre fair konkurrence på det indre marked bør der gælde de samme regler for alle økonomiske aktører. Forslaget fritager ikke SMV'er eller mikrovirksomheder, bortset fra forenklede kontrolmekanismer for små energiproducerende anlæg. De forventede økonomiske virkninger vil dog sandsynligvis også være til gavn for SMV'er, da størstedelen af værdikæden for anvendelse af vedvarende energiteknologi, navnlig solcelleanlæg, drives af SMV'er.

Grundlæggende rettigheder

Med hensyn til overensstemmelse med chartret om grundlæggende rettigheder er det overordnede mål med denne revision at øge anvendelsen af vedvarende energi og reducere drivhusgasemissionerne, og dette er helt i overensstemmelse med chartrets artikel 37, ifølge hvilken et højt miljøbeskyttelsesniveau og forbedring af miljøkvaliteten skal integreres i Unionens politikker og sikres i overensstemmelse med princippet om bæredygtig udvikling.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag ændrer et eksisterende direktiv om anvendelsen af vedvarende energi, og den administrative virkning og de administrative omkostninger anslås derfor at blive moderate, da de fleste nødvendige strukturer og regler allerede findes. Forslaget medfører ingen merudgifter for EU-budgettet.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Efter medlovgivernes vedtagelse af dette ændringsdirektiv vil Kommissionen i løbet af gennemførelsesperioden træffe følgende foranstaltninger for at lette gennemførelsen:

– Udarbejdelse af en sammenligningstabel, der fungerer som tjekliste for gennemførelsen for både medlemsstaterne og Kommissionen.

– Tilrettelæggelse af møder med medlemsstaternes eksperter med ansvar for at gennemføre de forskellige dele af direktivet for at drøfte, hvordan de skal gennemføres, og løse tvivlsspørgsmål, enten i forbindelse med den samordnede indsats for vedvarende energikilder (CA-RES) eller i et udvalgsformat.

– Mulighed for bilaterale møder og telefonsamtaler med medlemsstaterne i tilfælde af specifikke spørgsmål om gennemførelsen af direktivet.

Efter gennemførelsesfristen vil Kommissionen foretage en omfattende vurdering af, om medlemsstaterne har gennemført direktivet fuldstændigt og korrekt.

Forordning (EU) 2018/1999 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen indførte en integreret ramme for energi- og klimaplaner, overvågning og rapportering med henblik på at overvåge fremskridtene hen imod klima- og energimålene i overensstemmelse med Parisaftalens gennemsigtighedskrav. Medlemsstaterne skulle inden udgangen af 2019 forelægge Kommissionen deres integrerede nationale energi- og klimaplaner, som dækker energiunionens fem dimensioner for perioden 2021-2030. Fra 2023 skal medlemsstaterne hvert andet år rapportere om de fremskridt, der er gjort med hensyn til gennemførelsen af planerne, og de skal desuden senest den 30. juni 2023 forelægge Kommissionen deres udkast til ajourføring af planerne, og de endelige ajourføringer skal foreligge den 30. juni 2024. Denne ajourføring, der skal finde sted i 2024, vil omfatte planlægningsforpligtelser i forbindelse med eventuelle nye mål, der er aftalt i forbindelse med revisionen af RED II. Eventuelle yderligere planlægnings- og rapporteringskrav i dette forslag vil ikke skabe et nyt planlægnings- og rapporteringssystem, men vil være underlagt den eksisterende planlægnings- og rapporteringsramme i henhold til forordning (EU) 2018/1999. Den kommende revision af forordningen om forvaltning vil gøre det muligt at konsolidere disse rapporteringskrav.

- **Forklarende dokumenter (for direktiver)**

Efter Domstolens dom i sagen Kommissionen mod Belgien (sag C-543/17) skal medlemsstaterne vedlægge deres meddelelser om nationale gennemførelsesforanstaltninger tilstrækkeligt klare og præcise oplysninger med angivelse af, hvilke bestemmelser i national ret der gennemfører hvilke bestemmelser i et direktiv. Dette skal angives for hver enkelt forpligtelse, ikke kun på "artikelniveau". Hvis medlemsstaterne opfylder denne forpligtelse, vil de i princippet ikke skulle fremsende forklarende dokumenter om gennemførelsen til Kommissionen.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

De vigtigste bestemmelser, der i væsentligt omfang ændrer eller tilføjer nye elementer til direktiv (EU) 2018/2001, er følgende:

Artikel 1, stk. 1, ændrer artikel 2 i RED II ved at ændre definitionen af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og standardværdi og tilføje nye definitioner af rundtømmer af høj kvalitet, vedvarende brændstoffer, budområder, intelligent målersystem, ladestander, markedsdeltager, elektricitetsmarked, husholdningsbatterier, batterier til elektriske køretøjer, industribatterier, sundhedstilstand, strømsætpunkt, intelligent opladning, regulerende myndighed, tovejsopladning, normal ladestander, industri, ikkeenergimæssige formål, plantageskov og plantet skov.

Artikel 1, stk. 2, ændrer artikel 3, stk. 1, i RED II med det ajourførte EU-mål for 2030 om, at energi fra vedvarende energikilder skal udgøre mindst 40 % af Unionens endelige bruttoenergiforbrug i 2030. Den ændrer også artikel 3, stk. 3, for at styrke forpligtelsen til at minimere risikoen for unødvendige markedsforvridninger som følge af støtteordninger og for at undgå at støtte visse råmaterialer til energiproduktion i overensstemmelse med kaskadeprincippet. Den indfører også en forpligtelse til med visse undtagelser at udfase støtte til elproduktion fra biomasse fra 2026. Endvidere tilføjes der i artikel 1, stk. 2, et nyt stykke om elektrificering for at hjælpe medlemsstaterne med at nå deres nationale bidrag.

Artikel 1, stk. 3, ændrer artikel 7 i RED II med den ajourførte beregningsmetode for andelen af energi fra vedvarende energikilder, således at i) energi fra vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, skal medregnes i den sektor, hvor den forbruges (elektricitet, opvarmning og køling eller transport), og ii) elektricitet fra vedvarende energikilder, der anvendes til produktion af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, ikke medtages i beregningen af det endelige bruttoforbrug af elektricitet fra vedvarende energikilder i medlemsstaten.

Artikel 1, stk. 4, ændrer artikel 9, stk. 1, i RED II med et yderligere stykke om medlemsstaternes forpligtelse til at have et grænseoverskridende pilotprojekt inden for tre år, og den ændrer artikel 9, stk. 7, i RED II med et yderligere stykke om fælles offshoreenergiplanlægning for hvert havområde, i henhold til hvilket medlemsstaterne i fællesskab skal definere og aftale at samarbejde om omfanget af den offshoreproduktion af vedvarende energi, der skal foregå i hvert havområde senest i 2050, med mellemliggende mål i 2030 og 2040.

Artikel 1, stk. 5, ændrer artikel 15 i RED II ved at lade stk. 4-7 vedrørende bygninger udgå, idet det er flyttet til en ny artikel 15a, ajourføre henvisningerne til standarder, styrke bestemmelsen om VE-elkøbsaftaler og tilføje en bestemmelse om revision af de administrative procedurer et år efter dette ændringsdirektivs ikrafttræden.

Ved artikel 1, stk. 6, indsættes en ny artikel 15a om integration af vedvarende energi og understøttende foranstaltninger med henblik på at integrere opvarmning og køling i bygninger. Denne nye artikel indeholder et nyt vejledende EU-mål for vedvarende energi i bygninger på 49 % senest i 2030 og en henvisning til den nye definition af "effektiv fjernvarme og fjernkøling", som vil blive tilføjet til det omarbejdede direktiv om energieffektivitet, hvilket er en af måderne, hvorpå minimumsniveauet for vedvarende energikilder i nye bygninger og bygninger, der gennemgår større renoveringsarbejder, kan opfyldes. Den tilpasser teksten til afsnittene om bygninger i artikel 15 i RED II for at knytte dem sammen med opfyldelsen af de vejledende mål for vedvarende energikilder og for at fremme overgangen fra varmesystemer baseret på fossile brændstoffer til vedvarende energikilder samt for at sikre overensstemmelse med direktivet om bygningers energimæssige ydeevne.

Artikel 1, stk. 7, ændrer artikel 18, stk. 3, i RED II med tilpassede stykker om kvalifikations- og certificeringskrav for installatører for at gøre noget ved, at der er mangel på installatører af varmeanlæg til vedvarende energi, hvilket virker som en "bremse" for udfasningen af systemer til fossilt brændsel. Den sletter også listen over specifikke typer af opvarmningsteknologier baseret på vedvarende energi og erstatter den med en generel henvisning til VE-opvarmningssystemer. Den ændrer artikel 18, stk. 4, i RED II ved at forpligte medlemsstaterne til at indføre foranstaltninger til støtte for deltagelse i uddannelsesprogrammer. Medlemsstaternes tidligere mulighed for at offentliggøre listen over kvalificerede installatører bliver et krav.

Artikel 1, stk. 8, ændrer artikel 19, stk. 2 og 8, i RED II for at fjerne medlemsstaternes mulighed for ikke at udstede oprindelsesgarantier til en producent, der modtager finansiel støtte, i forbindelse med ændringerne vedrørende elkøbsaftaler i artikel 15.

Artikel 1, stk. 9, ændrer artikel 20, stk. 3, i RED II med et nyt og yderligere stykke for at forbedre integrationen mellem fjernvarmesystemer og andre energinet inden for energisystemet ved at pålægge medlemsstaterne, hvor det er relevant, at udvikle effektiv fjernvarme til fremme af opvarmning og køling fra vedvarende energikilder.

Ved artikel 1, stk. 10, indsættes en ny artikel 20a i RED II til fremme af systemintegration af elektricitet fra vedvarende energikilder ved hjælp af følgende foranstaltninger:

- Transmissionssystemoperatører og distributionssystemoperatører skal stille oplysninger til rådighed om andelen af vedvarende energikilder og drivhusgasindholdet i den elektricitet, de leverer, med henblik på at øge gennemsigtigheden og give flere oplysninger til aktører på elektricitetsmarkedet, aggregatorer, forbrugere og slutbrugere.
- Batteriproducenterne skal give batteriejere og tredjeparter, der handler på deres vegne, adgang til oplysninger om batterikapacitet, sundhedstilstand, ladetilstand og strømsætpunkt.

- Medlemsstaterne sikrer intelligent ladekapacitet for ikkeoffentligt tilgængelige normale ladestandere på grund af deres relevans for energisystemets integration.
- Medlemsstaterne sikrer, at reguleringsmæssige bestemmelser vedrørende anvendelse af lagrings- og balanceringsaktiver ikke forskelsbehandler små og/eller mobile lagringssystemers deltagelse i markedet for fleksibilitets-, balancerings- og lagringstjenester.

Ved artikel 1, stk. 11, indsættes en ny artikel 22a i RED II om integration af vedvarende energi i industrien med et vejledende mål om en årlig gennemsnitlig stigning i vedvarende energi på 1,1 procentpoint og et bindende mål på 50 % for vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og som anvendes som råmateriale eller energibærer. Den indfører også et krav om, at mærkningen af grønne industriprodukter angiver den procentdel af vedvarende energi, der anvendes, efter en fælles EU-metode.

Artikel 1, stk. 12, ændrer artikel 23, stk. 1, i RED II, således at den årlige stigning på 1,1 procentpoint inden for opvarmning og køling bliver et bindende referencepunkt, og der tilføjes et nyt stykke, der forpligter medlemsstaterne til at foretage en vurdering af deres potentiale for energi fra vedvarende energikilder og af anvendelsen af overskudsvarme og -kulde i sektoren for opvarmning og køling. Den ændrer også artikel 23, stk. 4, i RED II med en udvidet række foranstaltninger for at hjælpe dem med at gennemføre målet for opvarmning og køling. Den styrker også denne bestemmelse, så medlemsstaterne skal sikre, og ikke tilstræbe, at foranstaltningerne er tilgængelige for alle forbrugere, navnlig personer i lavindkomsthusholdninger eller sårbare husholdninger, som ellers ikke ville have tilstrækkelige rede midler til at nyde godt af dem.

Artikel 1, stk. 13, ændrer artikel 24, stk. 1, i RED II med et ajourført stykke om oplysninger om andelen af vedvarende energi i fjernvarme- og fjernkølingssystemer. Artikel 1, stk. 13, ændrer artikel 24, stk. 4, i RED II med et ajourført afsnit om en øget målandel fra 1 procentpoint til 2,1 procentpoint energi fra vedvarende energikilder og overskudsvarme og -kulde i fjernvarme og fjernkøling, og der tilføjes et nyt stykke, der udvider tredjepartsadgang til fjernvarme- eller fjernkølingssystemer over 25 MWth, hvor dette giver mening. Artikel 1, stk. 13, ændrer artikel 24, stk. 5, i RED II med et ajourført stykke, der tilføjer en henvisning til den nye definition af effektiv fjernvarme (tilføjes til det omarbejdede direktiv om energieffektivitet) og pålægger medlemsstaterne at indføre en mekanisme til håndtering af uberettiget nægtelse af tredjepartsadgang. Artikel 24, stk. 6, i RED II ændres med et nyt stykke om en ramme, der skal lette koordineringen mellem aktører, der spiller en rolle i anvendelsen af overskudsvarme og -kulde. Artikel 1, stk. 13, ændrer artikel 24, stk. 8, i RED II med ajourførte stykker, der pålægger distributionssystemoperatører at foretage en vurdering hvert fjerde år af potentialet for fjernvarme- eller fjernkølingssystemer til at levere balanceringsydelser og andre systemtjenester. Artikel 24, stk. 9, i RED II ændres med et ajourført stykke om medlemsstaternes forpligtelse til at sikre, at forbrugernes rettigheder og reglerne for drift af fjernvarme- og fjernkølingssystemer i overensstemmelse med de reviderede regler er klart defineret, offentligt tilgængelige og håndhæves af den kompetente myndighed. Artikel 24, stk. 10, i RED II ændres med et ajourført stykke, der korrigerer krydshenvisningerne og tilføjer den nye definition af effektiv fjernvarme (tilføjes til det omarbejdede direktiv om energieffektivitet).

Artikel 1, stk. 14, ændrer artikel 25, stk. 1, i RED II ved at hæve ambitionsniveauet for vedvarende energi inden for transport ved at fastsætte et mål for reduktion af drivhusgasintensiteten på 13 %, øge delmålet for avancerede biobrændstoffer fra mindst 0,2 % i 2022 til 0,5 % i 2025 og 2,2 % i 2030 og indføre et delmål på 2,6 % for RFNBO. Artikel 1, stk. 14, indfører også en kreditmekanisme til fremme af elektromobilitet, hvorefter økonomiske aktører, der leverer elektricitet fra vedvarende energikilder til elektriske køretøjer via offentlige ladestationer, vil modtage kreditter, som de kan sælge til brændstofleverandører, som kan anvende dem til at opfylde brændstofleverandørforpligtelsen.

Artikel 1, stk. 15, ændrer artikel 26 i RED II for at afspejle det mål for drivhusgasintensitet, der er fastsat inden for transport.

Artikel 1, stk. 16, ændrer artikel 27, stk. 1, i RED II ved at fastsætte regler for beregning af både reduktionen af drivhusgasintensiteten for brændstoffer, der opnås ved anvendelse af vedvarende energi inden for transport, og målene for avancerede biobrændstoffer og biogas og vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse. Artikel 1, stk. 16, fjerner artikel 27, stk. 2, i RED II for at fjerne de multiplikatorer, der er knyttet til visse vedvarende brændstoffer og elektricitet fra vedvarende energikilder, der anvendes til transport. Artikel 1, stk. 16, ændrer artikel 27, stk. 3, i RED II for at lade additionalitetsrammen for elektricitet inden for transport udgå, og for at lade bestemmelserne om beregning af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, produceret af elektricitet, finde anvendelse, uanset i hvilken sektor sådanne brændstoffer forbruges.

Artikel 1, stk. 17, ændrer artikel 28 ved at slette stykkerne i EU-databasen, som nu er reguleret i artikel 31, litra a), og ved at lade beføjelsen i stk. 5 til at vedtage en delegeret retsakt, der præciserer metoden til vurdering af besparelser i drivhusgasemissioner fra vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og fra genanvendt kulstofbrændsel, som nu er reguleret i artikel 1, stk. 20, udgå.

Artikel 1, stk. 18, ændrer artikel 29, stk. 1, 3, 4, 5 og 6, i RED II med ajourførte stykker med målrettet styrkelse af de nuværende bæredygtighedskriterier ved også at anvende de eksisterende arealkriterier (f.eks. forbudte områder) for landbrugsbiomasse på skovbiomasse (herunder primærskove, skove med høj biodiversitet og tørvemoser). Disse skærpede kriterier anvendes på små biomassebaserede varme- og kraftværker under en samlet nominel varmekapacitet på 5 MW. Artikel 1, stk. 18, ændrer artikel 29, stk. 10, i RED II med et ajourført stykke, der anvender de eksisterende tærskler for drivhusgasbesparelser for elektricitet, opvarmning og køling produceret af biomassebrændsel på eksisterende anlæg (ikke kun nye anlæg). Artikel 1, stk. 18, tilføjer yderligere elementer til artikel 29, stk. 6, for at minimere fældningens negative indvirkning på jordbundskvalitet og biodiversitet.

Ved artikel 1, stk. 19, indsættes en ny artikel 29a om kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, (RFNBO) og genanvendt kulstofbrændsel, således at energi fra RFNBO kun kan medregnes i de mål, der er fastsat i dette direktiv, hvis dens drivhusgasemissionsbesparelser er på mindst 70 %, og energi fra genanvendte kulstofbrændsler kun kan medregnes i transportmålet, hvis dens drivhusgasemissionsbesparelser er på mindst 70 %.

Artikel 1, stk. 20, ændrer artikel 30 i RED II for at tilpasse den til ændringerne i stk. 29a og 31a. Der indføres også en forenklet kontrolmekanisme for anlæg på mellem 5 og 10 MW.

Artikel 1, stk. 21, fjerner artikel 31, stk. 2, 3 og 4, i RED II, som regulerede muligheden for at anvende regionale dyrkningsværdier, for bedre at fremme producenternes individuelle bestræbelser på at reducere intensiteten af råmaterialers drivhusgasemissioner.

Ved artikel 1, stk. 22, indsættes en ny artikel 31a, som regulerer Unionens database og udvider dens anvendelsesområde, således at den ikke kun omfatter brændstoffer i transportsektoren. Det vil gøre det muligt at spore flydende og gasformige vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel samt deres vugge-til-grav-emissioner af drivhusgasser. Databasen er overvågnings- og rapporteringsværktøjet, hvor brændstofleverandørerne skal indtaste de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere, om de overholder brændstofleverandørforpligtelsen i artikel 25.

Artikel 2 ændrer forordning (EU) 2018/1999 med henblik på at ændre det bindende EU-mål på mindst 32 % for andelen af vedvarende energi, der forbruges i Unionen i 2030, til "Unionens bindende mål for vedvarende energi i 2030 som omhandlet i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001". Den ændrer ikke andre centrale elementer i forordning (EU) 2018/1999, såsom elsammenkoblingsmålet på 15 %, som fortsat er afgørende for integrationen af vedvarende energi.

Artikel 3 ændrer direktiv 98/70/EF for at undgå overlapning af lovgivningsmæssige krav med hensyn til dekarboniseringsmål for brændstoffer til transport og tilpasning til direktiv (EU) 2018/2001, bl.a. for så vidt angår forpligtelser vedrørende reduktion af drivhusgasemissioner og anvendelse af biobrændstoffer.

Artikel 4 indeholder overgangsbestemmelser vedrørende rapporteringsforpligtelser i henhold til direktiv 98/70/EF for at sikre, at de data, der indsamles og indberettes i overensstemmelse med artikler i direktiv 98/70/EF, som udgår ved artikel 3, stk. 4, i nærværende direktiv, fremsendes til Kommissionen.

Artikel 5 indeholder bestemmelser om gennemførelse.

Artikel 6 ophæver Rådets direktiv (EU) 2015/652.

Artikel 7 omhandler ikrafttrædelse.

2021/0218 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF for så vidt angår fremme af energi fra vedvarende energikilder og om ophævelse af Rådets direktiv (EU) 2015/652

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114 og 194, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[3],

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget[4],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den europæiske grønne pagt[5] fastsætter målet om at blive klimaneutral i 2050 på en måde, der bidrager til europæisk økonomi, vækst og beskæftigelse. Dette mål og målet om en reduktion af drivhusgasemissionerne med 55 % inden 2030 som fastsat i klimaplanen for 2030[6], som er blevet godkendt af både Europa-Parlamentet[7] og Det Europæiske Råd[8], kræver en energiomstilling og betydeligt større andele af vedvarende energikilder i et integreret energisystem.

(2) Vedvarende energi spiller en afgørende rolle med hensyn til at gennemføre den europæiske grønne pagt og opnå klimaneutralitet senest i 2050, eftersom energisektoren bidrager med over 75 % af de samlede drivhusgasemissioner i Unionen. Ved at reducere disse drivhusgasemissioner bidrager vedvarende energi også til at tackle miljørelaterede udfordringer såsom tab af biodiversitet.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001[9] fastsætter et bindende EU-mål om, at andelen af energi fra vedvarende energikilder skal udgøre mindst 32 % af Unionens endelige bruttoenergiforbrug senest i 2030. I henhold til klimaplanen skal andelen af vedvarende energi i det endelige bruttoenergiforbrug øges til 40 % senest i 2030 for at nå Unionens mål for

---

3 EUT C af , s. .

4 EUT C af , s. .

5 Meddelelse fra Kommissionen, Den europæiske grønne pagt, COM(2019) 640 final af 11.12.2019.

6 Meddelelse fra Kommissionen, Styrkelse af Europas klimaambitioner for 2030 — Investering i en klimaneutral fremtid til gavn for borgerne, COM(2020) 562 final af 17.9.2020.

7 Europa-Parlamentets beslutning af 15. januar 2020 om den europæiske grønne pagt (2019/2956(RSP)).

8 Det Europæiske Råds konklusioner af 11. december 2020, https://www.consilium.europa.eu/media/47296/1011-12-20-euco-conclusions-en.pdf.

9 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (EUT L 328 af 21.12.2018, s. 82).

reduktion af drivhusgasemissioner[10]. Derfor er det nødvendigt at hæve det mål, der er fastsat i artikel 3 i nævnte direktiv.

(4) Der er en stigende erkendelse af behovet for at tilpasse bioenergipolitikkerne til kaskadeprincippet om anvendelse af biomasse[11] med henblik på at sikre fair adgang til markedet for råmaterialer til biomasse med henblik på udvikling af innovative biobaserede løsninger med høj merværdi og en bæredygtig cirkulær bioøkonomi. Når medlemsstaterne udvikler støtteordninger for bioenergi, bør de derfor tage hensyn til den tilgængelige bæredygtige forsyning af biomasse til energimæssig og ikkeenergimæssig anvendelse og vedligeholdelse af de nationale kulstofdræn og økosystemer i skovene samt principperne for den cirkulære økonomi og kaskadeudnyttelse af biomasse samt affaldshierarkiet, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF[12]. Med henblik herpå bør de ikke yde støtte til produktion af energi fra savkævler, finérkævler, stubbe og rødder og undgå at fremme brugen af rundtømmer af høj kvalitet til energi, undtagen under veldefinerede omstændigheder. I overensstemmelse med kaskadeprincippet bør træbiomasse anvendes, hvor den giver den højeste økonomiske og miljømæssige merværdi i følgende prioritetsrækkefølge: 1) træbaserede produkter, 2) forlængelse af deres levetid, 3) genbrug, 4) genanvendelse, 5) bioenergi og 6) bortskaffelse. I det øjeblik, hvor der ikke findes andre økonomisk bæredygtige eller miljøvenlige anvendelser af træbiomassen, bidrager energiudnyttelsen til at reducere produktionen af energi fra ikkevedvarende kilder. Medlemsstaternes støtteordninger for bioenergi bør derfor rettes mod sådanne råmaterialer, for hvilke der kun er begrænset markedskonkurrence med materialesektorerne, og hvis tilvejebringelse anses for at være positiv for både klimaet og biodiversiteten, for at undgå negative incitamenter til ubæredygtige bioenergiveje, jf. JRC's rapport om anvendelsen af træbiomasse til energiproduktion i EU ("The use of woody biomass for energy production in the EU")[13]. Ved fastlæggelsen af de yderligere konsekvenser af kaskadeprincippet er det på den anden side nødvendigt at anerkende de særlige nationale forhold, der danner grundlag for medlemsstaternes udformning af deres støtteordninger. Affaldsforebyggelse, genbrug og genanvendelse af affald bør have højeste prioritet. Medlemsstaterne bør undgå at indføre støtteordninger, der ville være i strid med målene for affaldsbehandling og ville føre til ineffektiv anvendelse af genanvendeligt affald. For at sikre en mere effektiv anvendelse af bioenergi bør medlemsstaterne fra 2026 desuden ikke længere støtte rent elproducerende anlæg, medmindre anlæggene befinder sig i regioner med en særlig status for så vidt angår deres overgang fra fossile brændstoffer, eller hvis anlæggene anvender kulstofopsamling og -lagring.

---

10 Punkt 3 i meddelelse fra Kommissionen COM(2020) 562 final af 17.9.2020 — Styrkelse af Europas klimaambitioner for 2030 Investering i en klimaneutral fremtid til gavn for borgerne.

11 Kaskadeprincippet har til formål at opnå ressourceeffektivitet i forbindelse med biomasseanvendelse ved at prioritere anvendelsen af biomassematerialer til energiudnyttelse, hvor det er muligt, og dermed øge mængden af biomasse, der er til rådighed i systemet. I overensstemmelse med kaskadeprincippet bør træbiomasse anvendes, hvor den giver den højeste økonomiske og miljømæssige merværdi i følgende prioritetsrækkefølge: 1) træbaserede produkter, 2) forlængelse af deres levetid, 3) genbrug, 4) genanvendelse, 5) bioenergi og 6) bortskaffelse.

12 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver (EUT L 312 af 22.11.2008, s. 3).

13 https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC122719

(5) I kraft af den hurtige vækst og stigende omkostningskonkurrenceevne inden for elproduktion fra vedvarende energikilder kan denne dække en stigende andel af energiefterspørgslen — f.eks. ved brug af varmepumper til rumopvarmning eller ved brug af industriprocesser, der foretages ved lav temperatur, elektriske køretøjer til transport eller elektriske ovne i visse industrier. Elektricitet fra vedvarende energikilder kan også anvendes til at producere syntetiske brændstoffer til forbrug i transportsektorer, der er vanskelige at dekarbonisere, såsom luftfart og søtransport. En ramme for elektrificering skal muliggøre en robust og effektiv koordinering og udvide markedsmekanismerne for at matche både udbud og efterspørgsel i rum og tid, stimulere investeringer i fleksibilitet og bidrage til at integrere store andele af variabel produktion af vedvarende energi. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at udbredelsen af elektricitet fra vedvarende energikilder fortsætter med at stige i et passende tempo for at imødekomme den stigende efterspørgsel. Med henblik herpå bør medlemsstaterne etablere en ramme, der omfatter markedskompatible mekanismer til at tackle de resterende hindringer for at have sikre og tilstrækkelige elektricitetssystemer, der er egnede til et højt niveau af vedvarende energi, samt lagringsfaciliteter, der er fuldt integreret i elektricitetssystemet. Denne ramme skal navnlig tackle de resterende hindringer, herunder ikkefinansielle hindringer, såsom utilstrækkelige digitale og menneskelige ressourcer hos myndighederne til at behandle et stigende antal ansøgninger om tilladelse.

(6) Ved beregningen af andelen af vedvarende energi i en medlemsstat bør vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, medregnes i den sektor, hvor de forbruges (elektricitet, opvarmning og køling eller transport). For at undgå dobbelttælling bør den elektricitet fra vedvarende energikilder, der anvendes til produktion af disse brændstoffer, ikke medregnes. Dette vil resultere i en harmonisering af regnskabsreglerne for disse brændstoffer i hele direktivet, uanset om de medregnes i det overordnede mål for vedvarende energi eller i eventuelle delmål. Det ville også gøre det muligt at medregne det faktiske energiforbrug under hensyntagen til energitab i processen til fremstilling af disse brændstoffer. Desuden vil det gøre det muligt at bogføre vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, som importeres til og forbruges i Unionen.

(7) Medlemsstaternes samarbejde om at fremme vedvarende energi kan tage form af statistiske overførsler, støtteordninger eller fælles projekter. Det giver mulighed for omkostningseffektiv udbredelse af vedvarende energi i hele Europa og bidrager til markedsintegration. På trods af dets potentiale har samarbejdet været meget begrænset, hvilket har ført til suboptimale resultater for effektiviteten med hensyn til forøgelse af vedvarende energi. Medlemsstaterne bør derfor være forpligtet til at afprøve samarbejdet ved at gennemføre et pilotprojekt. Projekter, der finansieres med nationale bidrag inden for rammerne af Unionens finansieringsmekanisme for vedvarende energi, der er oprettet ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/1294[14], vil opfylde denne forpligtelse for de involverede medlemsstater.

[14] Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/1294 af 15. september 2020 om Unionens finansieringsmekanisme for vedvarende energi (EUT L 303 af 17.9.2020, s. 1).

(8) Strategien for vedvarende offshoreenergi indfører et ambitiøst mål på en offshorevindeffekt på 300 GW og en havenergivindeffekt på 40 GW i alle Unionens havområder inden 2050. For at sikre denne ændring vil medlemsstaterne være nødt til at samarbejde på tværs af grænserne på havområdeplan. Medlemsstaterne bør derfor i fællesskab definere den mængde offshoreproduktion af vedvarende energi, der skal anvendes inden for hvert havområde senest i 2050, med mellemliggende mål i 2030 og 2040. Disse målsætninger bør afspejles i de ajourførte nationale energi- og klimaplaner, der vil blive forelagt i 2023 og 2024 i henhold til forordning (EU) 2018/1999. Ved fastsættelsen af mængden bør medlemsstaterne tage hensyn til potentialet for vedvarende offshoreenergi i hvert havområde, miljøbeskyttelse, klimatilpasning og andre anvendelser af havet samt Unionens dekarboniseringsmål. Desuden bør medlemsstaterne i stigende grad overveje muligheden for at kombinere offshoreproduktion af vedvarende energi med transmissionslinjer, der sammenkobler flere medlemsstater, i form af hybride projekter eller på et senere tidspunkt et mere formasket net. Dette vil gøre det muligt for elektricitet at strømme i forskellige retninger og dermed maksimere den socioøkonomiske velfærd, optimere infrastrukturomkostningerne og muliggøre en mere bæredygtig udnyttelse af havet.

(9) Markedet for VE-elkøbsaftaler vokser hastigt og udgør en supplerende rute til markedet for produktion af vedvarende energi ud over medlemsstaternes støtteordninger eller salg direkte på engrosmarkedet for elektricitet. Samtidig er markedet for VE-elkøbsaftaler stadig begrænset til et lille antal medlemsstater og store virksomheder, og der er stadig betydelige administrative, tekniske og finansielle hindringer på store dele af EU-markedet. De eksisterende foranstaltninger i artikel 15 til fremme af udbredelsen af VE-elkøbsaftaler bør derfor styrkes yderligere ved at undersøge anvendelsen af kreditgarantier til at mindske disse aftalers finansielle risici, idet der tages hensyn til, at disse garantier, når de er offentlige, ikke bør fortrænge privat finansiering.

(10) Alt for komplekse og alt for lange administrative procedurer udgør en væsentlig hindring for udbredelsen af vedvarende energi. På grundlag af de foranstaltninger til forbedring af de administrative procedurer for anlæg til vedvarende energi, som medlemsstaterne skal aflægge rapport om senest den 15. marts 2023 i deres første integrerede nationale energi- og klimastatusrapporter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999[15], bør Kommissionen vurdere, om bestemmelserne i dette direktiv, der skulle strømline disse procedurer, har resulteret i smidige og forholdsmæssige procedurer. Hvis denne vurdering viser, at der er betydelige muligheder for forbedringer, bør Kommissionen træffe passende foranstaltninger for at sikre, at medlemsstaterne har indført strømlinede og effektive administrative procedurer.

[15] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 (EUT L 328 af 21.12.2018, s. 1).

(11) Bygninger har et stort uudnyttet potentiale til effektivt at bidrage til reduktionen af drivhusgasemissioner i Unionen. Dekarboniseringen af opvarmning og køling i denne sektor gennem en øget andel af produktionen og anvendelsen af vedvarende energi vil være nødvendig for at opfylde ambitionerne i klimaplanen for at nå Unionens mål om klimaneutralitet. Fremskridtene med anvendelsen af vedvarende energikilder til opvarmning og køling har imidlertid været stagnerende i de seneste ti år og er i høj grad baseret på øget anvendelse af biomasse. Uden opstilling af mål for øget produktion og anvendelse af vedvarende energi i bygninger vil der ikke være mulighed for at spore fremskridt og identificere flaskehalse i udbredelsen af vedvarende energi. Desuden vil fastsættelsen af mål sende et langsigtet signal til investorerne, herunder for perioden umiddelbart efter 2030. Dette vil supplere forpligtelserne vedrørende energieffektivitet og bygningers energimæssige ydeevne. Derfor bør der fastsættes vejledende mål for anvendelsen af vedvarende energi i bygninger for at vejlede og tilskynde medlemsstaterne til at gøre en indsats for at udnytte potentialet for at anvende og producere vedvarende energi i bygninger, tilskynde til udvikling og integration af teknologier, der producerer vedvarende energi, samtidig med at der skabes sikkerhed for investorer og engagement på lokalt plan.

(12) Et utilstrækkeligt antal kvalificerede arbejdstagere, navnlig installatører og designere af opvarmnings- og kølingssystemer baseret på vedvarende energi, bremser udskiftningen af varmesystemer baseret på fossile brændstoffer med systemer baseret på vedvarende energi og udgør en væsentlig hindring for integrationen af vedvarende energi i bygninger, industri og landbrug. Medlemsstaterne bør samarbejde med arbejdsmarkedets parter og VE-fællesskaber for at foregribe de færdigheder, der vil være behov for. Et tilstrækkeligt antal uddannelsesprogrammer af høj kvalitet og certificeringsmuligheder, der sikrer korrekt installation og pålidelig drift af en lang række opvarmnings- og kølingssystemer baseret på vedvarende energikilder, bør stilles til rådighed og udformes på en sådan måde, at de fremmer deltagelsen i sådanne uddannelsesprogrammer og certificeringssystemer. Medlemsstaterne bør overveje, hvilke foranstaltninger der bør træffes for at tiltrække grupper, der i øjeblikket er underrepræsenteret på de inden for erhvervsområder. Listen over uddannede og certificerede installatører bør offentliggøres for at sikre forbrugernes tillid og let adgang til skræddersyede design- og installatørfærdigheder, der garanterer korrekt installation og drift af opvarmning og køling baseret på vedvarende energi.

(13) Oprindelsesgarantier er et vigtigt redskab til forbrugeroplysning og til yderligere udbredelse af VE-elkøbsaftaler. For at etablere et sammenhængende EU-grundlag for anvendelsen af oprindelsesgarantier og give adgang til passende dokumentation for personer, der indgår VE-elkøbsaftaler, bør alle producenter af vedvarende energi kunne modtage en oprindelsesgaranti, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelse til at tage hensyn til markedsværdien af oprindelsesgarantierne, hvis energiproducenterne modtager finansiel støtte.

(14) Infrastrukturudviklingen af fjernvarme- og fjernkølenet bør intensiveres og styres i retning af en effektiv og fleksibel udnyttelse af en bredere vifte af vedvarende varme- og kuldekilder med henblik på at øge udbredelsen af vedvarende energi og uddybe integrationen af energisystemet. Det er derfor

hensigtsmæssigt at ajourføre listen over vedvarende energikilder, som fjernvarme- og fjernkølingsnet i stigende grad bør imødekomme, og kræve integration af varmeenergilagring som en kilde til fleksibilitet, større energieffektivitet og mere omkostningseffektiv drift.

(15) Eftersom der forventes mere end 30 mio. elektriske køretøjer i Unionen i 2030, er det nødvendigt at sikre, at de fuldt ud kan bidrage til systemintegration af elektricitet fra vedvarende energikilder og dermed gøre det muligt at nå op på en højere andel af elektricitet fra vedvarende energikilder på en omkostningsoptimal måde. Elektriske køretøjers potentiale til at absorbere elektricitet fra vedvarende energikilder på tidspunkter, hvor der er rigeligt af den, og føre den tilbage til et net, hvor der er knaphed, skal udnyttes fuldt ud. Det er derfor hensigtsmæssigt at indføre særlige foranstaltninger vedrørende elektriske køretøjer og oplysninger om vedvarende energi, og hvordan og hvornår den skal anvendes, som supplerer bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/94/EU[16] og [den foreslåede forordning om batterier og udtjente batterier, om ophævelse af direktiv 2006/66/EF og om ændring af forordning (EU) 2019/1020].

(16) For at fleksibilitets- og balanceringstjenester fra aggregeringen af distribuerede lagringsaktiver kan udvikles på en konkurrencedygtig måde, bør realtidsadgang til grundlæggende batterioplysninger såsom sundhedstilstand, ladetilstand, kapacitet og strømsætpunkt gives på ikkediskriminerende vilkår og gratis til ejerne eller brugerne af batterierne og de enheder, der handler på deres vegne, såsom forvaltere af bygningsenergisystemer, udbydere af mobilitetstjenester og andre deltagere på elektricitetsmarkedet. Det er derfor hensigtsmæssigt at indføre foranstaltninger til imødekommelse af behovet for adgang til sådanne data med henblik på at lette integrationsrelateret drift af husholdningsbatterier og elektriske køretøjer, der supplerer bestemmelserne om adgang til batteridata med henblik på at lette ændring af anvendelsen af batterier i [Kommissionens foreslåede forordning om batterier og udtjente batterier, om ophævelse af direktiv 2006/66/EF og om ændring af forordning (EU) 2019/1020]. Bestemmelserne om adgang til batteridata for elektriske køretøjer bør finde anvendelse ud over de bestemmelser, der er fastsat i EU-lovgivningen om typegodkendelse af køretøjer.

(17) Det stigende antal elektriske køretøjer inden for vej, jernbane, søfart og andre transportformer vil kræve, at genopladningsaktiviteterne optimeres og forvaltes på en måde, der ikke forårsager overbelastning, og som fuldt ud udnytter tilgængeligheden af elektricitet fra vedvarende energikilder og lave elpriser i systemet. I situationer, hvor tovejsopladning vil bidrage til yderligere udbredelse af elektricitet fra vedvarende energikilder fra elektriske bilparker inden for transport og elektricitetssystemet generelt, bør en sådan funktionalitet også stilles til rådighed. I betragtning af ladestandernes lange levetid bør kravene til opladningsinfrastruktur ajourføres på en måde, der tager højde for fremtidige behov og ikke vil medføre negative fastlåsningseffekter for udviklingen af teknologi og tjenester.

---

16 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/94/EU af 22. oktober 2014 om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer (EUT L 307 af 28.10.2014, s. 1).

(18) Brugere af elektriske køretøjer, der indgår kontraktlige aftaler med udbydere af elektromobilitetstjenester og deltagere på elektricitetsmarkedet, bør have ret til at modtage oplysninger og forklaringer om, hvordan aftalens vilkår vil påvirke brugen af deres køretøj og batteriets sundhedstilstand. Udbydere af elektromobilitetstjenester og deltagere på elektricitetsmarkedet bør klart forklare brugerne af elektriske køretøjer, hvordan de vil modtage betaling for de fleksibilitets-, balancerings- og lagringstjenester, der leveres til elektricitetssystemet og markedet ved brug af deres elektriske køretøj. Brugere af elektriske køretøjer skal også have deres forbrugerrettigheder sikret, når de indgår sådanne aftaler, navnlig med hensyn til beskyttelse af deres personoplysninger, såsom placering og kørevaner, i forbindelse med brugen af deres køretøj. Brugernes præference med hensyn til den type elektricitet, der købes til brug i deres elektriske køretøj, samt andre præferencer kan også være en del af sådanne aftaler. Af ovennævnte årsager er det vigtigt, at brugere af elektriske køretøjer kan bruge deres abonnement på flere ladestandere. Dette vil også gøre det muligt for brugeren af det elektriske køretøj at vælge at integrere det optimalt i elektricitetssystemet gennem forudsigelig planlægning og incitamenter baseret på brugernes præferencer. Dette er også i overensstemmelse med principperne om et forbrugerorienteret energisystem baseret på producent-forbrugere og brugere af elektriske køretøjers ret til at vælge leverandør som slutkunder i henhold til bestemmelserne i direktiv (EU) 2019/944.

(19) Distribuerede lagringsaktiver, såsom husholdningsbatterier og batterier til elektriske køretøjer, har potentiale til at tilbyde betydelige fleksibilitets- og balanceringsydelser til nettet gennem aggregering. For at lette udviklingen af sådanne tjenester bør de lovgivningsmæssige bestemmelser om tilslutning og drift af lagringsaktiverne, såsom takster, forpligtelsesperiode og tilslutningsspecifikationer, udformes på en sådan måde, at de ikke hæmmer potentialet i alle lagringsaktiver, herunder små og mobile, til at tilbyde fleksibilitets- og balanceringstjenester til systemet og bidrage til yderligere udbredelse af elektricitet fra vedvarende energikilder sammenlignet med større stationære lagringsaktiver.

(20) Ladestandere, hvor elektriske køretøjer typisk parkerer i længere perioder, f.eks. hvor personer parkerer på grund af bopæl eller beskæftigelse, er yderst relevante for energisystemets integration, og derfor skal der sikres intelligente opladningsfunktioner. I denne forbindelse er driften af ikkeoffentligt tilgængelig normal opladningsinfrastruktur særlig vigtig for integrationen af elektriske køretøjer i elektricitetssystemet, da den er placeret, hvor elektriske køretøjer parkerer gentagne gange i lange perioder, f.eks. i bygninger med begrænset adgang, medarbejderparkering eller parkeringsfaciliteter, der udlejes til fysiske eller juridiske personer.

(21) Industrien tegner sig for 25 % af EU's energiforbrug og er en stor forbruger af opvarmning og køling, hvoraf 91 % i øjeblikket er baseret på fossile brændstoffer. 50 % af varme- og kølebehovet er imidlertid efter lav temperatur (< 200 °C), for hvilke der findes omkostningseffektive muligheder for vedvarende energi, herunder gennem elektrificering. Industrien anvender desuden ikkevedvarende kilder som råstoffer til at producere produkter som stål eller kemikalier. De investeringsbeslutninger, industrien træffer i dag, vil være afgørende for de fremtidige industrielle processer og energimuligheder,

som industrien har til rådighed, så det er vigtigt, at disse investeringsbeslutninger er fremtidssikrede. Derfor bør der indføres benchmarks for at tilskynde industrien til at skifte til en produktionsproces baseret på vedvarende energi, som ikke kun drives af vedvarende energi, men også anvender råmaterialer baseret på vedvarende energi såsom vedvarende brint. Desuden er der behov for en fælles metode for produkter, der er mærket som værende produceret helt eller delvist ved anvendelse af vedvarende energi eller vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, som råmaterialer, idet der tages hensyn til eksisterende EU-produktmærkningsmetoder og initiativer vedrørende bæredygtige produkter. Dette vil forhindre vildledende praksis og øge forbrugernes tillid. I betragtning af forbrugernes præference for produkter, der bidrager til miljø- og klimaændringsmålene, vil det stimulere efterspørgslen på markedet for disse produkter.

(22) Vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, kan anvendes til energiformål, men også til ikkeenergimæssige formål som råvare eller råmateriale i industrier som stål eller kemikalier. Anvendelsen af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, til begge formål udnytter deres fulde potentiale til at erstatte fossile brændstoffer, der anvendes som råmateriale, og til at reducere drivhusgasemissionerne i industrien og bør derfor indgå i et mål for anvendelsen af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse. Nationale foranstaltninger til støtte for udbredelsen af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, i industrien, bør ikke føre til nettostigninger i forureningen som følge af en øget efterspørgsel efter elproduktion, som dækkes af de mest forurenende fossile brændstoffer såsom kul, diesel, brunkul, olie, tørv og olieskifer.

(23) Et øget ambitionsniveau i sektoren for opvarmning og køling er nøglen til at nå det overordnede mål for vedvarende energi, eftersom opvarmning og køling udgør omkring halvdelen af Unionens energiforbrug og dækker en bred vifte af slutanvendelser og -teknologier i bygninger, industri og fjernvarme og fjernkøling. For at fremskynde stigningen i vedvarende energi inden for opvarmning og køling bør en årlig stigning på 1,1 procentpoint på medlemsstatsplan som minimum gøres bindende for alle medlemsstater. For de medlemsstater, der allerede har andele af vedvarende energi på over 50 % i sektoren for opvarmning og køling, bør det fortsat være muligt kun at anvende halvdelen af den bindende årlige stigningstakt, og medlemsstater med 60 % eller derover kan anse en sådan andel for at opfylde den gennemsnitlige årlige stigningstakt i overensstemmelse med artikel 23, stk. 2, litra b) og c). Desuden bør der fastsættes medlemsstatsspecifikke tillæg, som omfordeler den ekstra indsats til det ønskede niveau for vedvarende energi i 2030 blandt medlemsstaterne på grundlag af BNP og omkostningseffektivitet. En længere liste over forskellige foranstaltninger bør også medtages i direktiv (EU) 2018/2001 for at gøre det lettere at øge andelen af vedvarende energi inden for opvarmning og køling. Medlemsstaterne kan gennemføre en eller flere foranstaltninger fra listen over foranstaltninger.

(24) For at sikre, at fjernvarme og fjernkøling kommer til at spille en større rolle sammen med bedre forbrugeroplysning, er det hensigtsmæssigt at præcisere og styrke offentliggørelsen af disse systemers andel af vedvarende energi og energieffektivitet.

(25) Moderne effektive fjernvarme- og fjernkølingssystemer baseret på vedvarende energi har vist deres potentiale til at levere omkostningseffektive løsninger til integration af vedvarende energi, øget energieffektivitet og integration af energisystemet, hvilket fremmer den overordnede dekarbonisering af sektoren for opvarmning og køling. For at sikre, at dette potentiale udnyttes, bør den årlige stigning i vedvarende energi og/eller spildvarme inden for fjernvarme og fjernkøling hæves fra 1 procentpoint til 2,1 uden at ændre den vejledende karakter af denne stigning, hvilket afspejler den ulige udvikling af denne type net i Unionen.

(26) For at afspejle fjernvarme- og fjernkølingers øgede betydning og behovet for at styre udviklingen af disse net for at integrere mere vedvarende energi er det hensigtsmæssigt at fastsætte krav for at sikre, at tredjepartsleverandører af vedvarende energi og overskudsvarme og -kulde forbindes med fjernvarme- eller fjernkølenet på over 25 MW.

(27) Overskudsvarme og -kulde udnyttes ikke i tilstrækkelig grad til trods for deres store tilgængelighed, hvilket fører til ressourcespild, lavere energieffektivitet i de nationale energisystemer og et højere energiforbrug end nødvendigt i Unionen. Krav om tættere koordinering mellem fjernvarme- og fjernkølingsoperatører, industrielle og tertiære sektorer og lokale myndigheder kan lette den dialog og det samarbejde, der er nødvendigt for at udnytte potentialet ved omkostningseffektiv overskudsvarme og -kulde via fjernvarme- og fjernkølingssystemer.

(28) For at sikre, at fjernvarme og fjernkøling deltager fuldt ud i integrationen af energisektoren, er det nødvendigt at udvide samarbejdet med eldistributionssystemoperatører til eltransmissionssystemoperatører samt udvide det til at omfatte planlægning af netinvesteringer og markeder for bedre at udnytte potentialet i fjernvarme og fjernkøling til at levere fleksibilitetsydelser på elmarkederne. Yderligere samarbejde med gasnetoperatører, herunder brint- og andre energinet, bør også gøres muligt for at sikre en bredere integration på tværs af energibærere og den mest omkostningseffektive anvendelse heraf.

(29) Anvendelsen af vedvarende brændstoffer og elektricitet fra vedvarende energikilder inden for transport kan bidrage til dekarboniseringen af Unionens transportsektor på en omkostningseffektiv måde og bl.a. forbedre energidiversificeringen i denne sektor og samtidig fremme innovation, vækst og beskæftigelse i Unionens økonomi og mindske afhængigheden af energiimport. Med henblik på at nå det øgede mål for drivhusgasemissionsbesparelser, som Unionen har fastsat, bør niveauet for vedvarende energi, der leveres til alle transportformer i Unionen, øges. Hvis transportmålet udtrykkes som et mål for reduktion af drivhusgasintensiteten, vil det stimulere en øget anvendelse af de mest omkostningseffektive og effektive brændstoffer i form af drivhusgasbesparelser inden for transport. Desuden vil et mål for reduktion af drivhusgasintensiteten stimulere innovation og fastsætte et klart benchmark for sammenligning på tværs af brændstoftyper og elektricitet fra vedvarende energikilder afhængigt af deres drivhusgasintensitet. Som supplement hertil vil en forhøjelse af niveauet for det energibaserede mål for avancerede biobrændstoffer og biogas og indførelse af et mål for vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, sikre en øget anvendelse af vedvarende brændstoffer med færrest miljøvirkninger inden for

transportformer, der er vanskelige at elektrificere. Opfyldelsen af disse mål bør sikres gennem forpligtelser for brændstofleverandører samt andre foranstaltninger i [forordning (EU) 2021/XXX om anvendelse af vedvarende og kulstoffattige brændstoffer inden for søtransport — FuelEU Maritime og forordning (EU) 2021/XXX om sikring af lige vilkår for bæredygtig lufttransport]. Særlige forpligtelser for leverandører af flybrændstof bør kun fastsættes i henhold til [forordning (EU) 2021/XXX om sikring af lige vilkår for bæredygtig lufttransport].

(30) Elektromobilitet vil spille en afgørende rolle i dekarboniseringen af transportsektoren. For at fremme den videre udvikling af elektromobilitet bør medlemsstaterne indføre en kreditmekanisme, der gør det muligt for operatører af offentligt tilgængelige ladestandere ved at levere elektricitet fra vedvarende energikilder at bidrage til opfyldelsen af den forpligtelse, som medlemsstaterne har pålagt brændstofleverandører. Samtidig med at der ydes støtte til elektricitet inden for transport gennem en sådan mekanisme, er det vigtigt, at medlemsstaterne fortsat har et højt ambitionsniveau for dekarboniseringen af deres blanding af flydende brændstoffer inden for transport.

(31) Unionens politik for vedvarende energi har til formål at bidrage til at nå Den Europæiske Unions mål for modvirkning af klimaændringer med hensyn til reduktion af drivhusgasemissioner. I bestræbelserne på at nå dette mål er det vigtigt også at bidrage til bredere miljømål, navnlig forebyggelse af tab af biodiversitet, som påvirkes negativt af de indirekte ændringer i arealanvendelsen, der er forbundet med produktionen af visse biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler. Bidrag til disse klima- og miljømål er et dybt og mangeårigt anliggende for unionsborgerne og EU-lovgiveren. Som følge heraf bør ændringerne i den måde, transportmålet beregnes på, ikke påvirke de grænser, der er fastsat for, hvordan der kan tages hensyn til både visse brændstoffer fremstillet af fødevare- og foderafgrøder på den ene side og brændstoffer med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen på den anden side. For ikke at skabe et incitament til at anvende biobrændstoffer og biogas produceret af fødevare- og foderafgrøder til transport bør medlemsstaterne desuden fortsat kunne vælge, om de vil medregne dem i transportmålet. Hvis de ikke medregner dem, kan de reducere målet for reduktion af drivhusgasintensiteten tilsvarende, forudsat at biobrændstoffer baseret på fødevare- og foderafgrøder sparer 50 % drivhusgasemissioner, hvilket svarer til de typiske værdier, der er fastsat i et bilag til dette direktiv, for drivhusgasemissionsbesparelser på de mest relevante produktionsveje for biobrændstoffer baseret på fødevare- og foderafgrøder samt tærsklen for minimumsbesparelser, der gælder for de fleste anlæg, der producerer sådanne biobrændstoffer.

(32) Hvis transportmålet udtrykkes som et mål for reduktion af drivhusgasintensiteten, er det unødvendigt at anvende multiplikatorer til at fremme visse vedvarende energikilder. Det skyldes, at forskellige vedvarende energikilder sparer forskellige mængder drivhusgasemissioner og derfor bidrager forskelligt til et mål. Elektricitet fra vedvarende energikilder bør anses for at have nulemissioner, hvilket betyder, at den sparer 100 % i forhold til elektricitet fra fossile brændstoffer. Dette vil skabe et incitament til at anvende elektricitet fra vedvarende energikilder, da vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel sandsynligvis ikke vil opnå så store besparelser.

Elektrificering baseret på vedvarende energikilder vil derfor blive den mest effektive måde at dekarbonisere vejtransport på. For at fremme anvendelsen af avancerede biobrændstoffer og biogas og vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, inden for luftfart og søfart, som er vanskelige at elektrificere, er det desuden hensigtsmæssigt at bevare multiplikatoren for brændstoffer, der anvendes i disse transportformer, når de medregnes i de specifikke mål, der er fastsat for disse brændstoffer.

(33) Direkte elektrificering af slutbrugersektorer, herunder transportsektoren, bidrager til effektiviteten og letter overgangen til et energisystem baseret på vedvarende energi. Det er derfor i sig selv et effektivt middel til at reducere drivhusgasemissionerne. Der er derfor ikke behov for at skabe en ramme for additionalitet, der specifikt finder anvendelse på elektricitet fra vedvarende energikilder, der leveres til elektriske køretøjer i transportsektoren.

(34) Da vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, skal betragtes som vedvarende energi, uanset hvilken sektor de forbruges i, bør reglerne for bestemmelse af deres vedvarende karakter, når de produceres på grundlag af elektricitet, som kun fandt anvendelse på disse brændstoffer, når de forbruges i transportsektoren, udvides til at omfatte alle vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, uanset hvilken sektor de forbruges i.

(35) For at sikre større miljømæssig effektivitet af Unionens bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskriterier for faste biomassebrændsler i anlæg, der producerer opvarmning, elektricitet og køling, bør minimumstærsklen for sådanne kriteriers anvendelse sænkes fra de nuværende 20 MW til 5 MW.

(36) Direktiv (EU) 2018/2001 styrkede rammerne for bæredygtighed inden for bioenergi og drivhusgasbesparelser ved at fastsætte kriterier for alle slutbrugersektorer. Det fastsætter specifikke regler for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af skovbiomasse, der kræver bæredygtighed i fældningen og regnskabsføring af emissioner som følge af ændringer i arealanvendelsen. For at opnå en bedre beskyttelse af særligt biologisk mangfoldige og kulstofrige levesteder, såsom primærskove, skove med høj biodiversitet, græsarealer og tørveområder, bør der indføres undtagelser og begrænsninger med hensyn til at tilvejebringe skovbiomasse fra disse områder i overensstemmelse med tilgangen for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler fremstillet af biomasse fra landbruget. Desuden bør kriterierne for drivhusgasemissionsbesparelser også gælde for eksisterende biomassebaserede anlæg for at sikre, at produktionen af bioenergi i alle sådanne anlæg fører til reduktioner af drivhusgasemissionerne i forhold til energi fra fossile brændstoffer.

(37) For at mindske den administrative byrde for producenter af vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel og for medlemsstater, hvor frivillige eller nationale ordninger er blevet anerkendt af Kommissionen gennem en gennemførelsesretsakt som dokumentation for eller levering af nøjagtige data vedrørende overholdelsen af bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskriterier samt andre krav, der er fastsat i dette direktiv, bør medlemsstaterne acceptere resultaterne af den certificering, der udstedes af sådanne ordninger inden for rammerne af Kommissionens anerkendelse. For at mindske byrden for små anlæg bør medlemsstaterne indføre en forenklet kontrolmekanisme for anlæg på mellem 5 og 10 MW.

(38) Den EU-database, som Kommissionen skal oprette, har til formål at gøre det muligt at spore flydende og gasformige vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel. Anvendelsesområdet bør udvides fra transport til alle andre slutbrugersektorer, hvor sådanne brændstoffer forbruges. Dette bør yde et afgørende bidrag til den omfattende overvågning af produktionen og forbruget af disse brændstoffer og mindske risikoen for dobbelttælling eller uregelmæssigheder i de forsyningskæder, der er omfattet af EU-databasen. For at undgå enhver risiko for dobbeltkrav på samme gas fra vedvarende energikilder bør en oprindelsesgaranti, der er udstedt for enhver sending af vedvarende gas, der er registreret i databasen, annulleres.

(39) I forordning (EU) 2018/1999 om forvaltning henvises der flere steder til det bindende EU-mål på mindst 32 % for andelen af vedvarende energi, der forbruges i Unionen i 2030. Da dette mål skal hæves for at bidrage effektivt til ambitionen om at reducere drivhusgasemissionerne med 55 % senest i 2030, bør disse henvisninger ændres. Eventuelle yderligere planlægnings- og rapporteringskrav vil ikke skabe et nyt planlægnings- og rapporteringssystem, men bør være underlagt den eksisterende planlægnings- og rapporteringsramme i henhold til forordning (EU) 2018/1999.

(40) Anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF[17] bør ændres for at undgå overlapning af lovgivningsmæssige krav med hensyn til dekarboniseringsmål for brændstoffer til transport og tilpasning til direktiv (EU) 2018/2001.

(41) Definitionerne i direktiv 98/70/EF bør ændres for at bringe dem i overensstemmelse med direktiv (EU) 2018/2001 og derved undgå, at der anvendes forskellige definitioner i disse to retsakter.

(42) Forpligtelserne vedrørende reduktion af drivhusgasemissioner og anvendelse af biobrændstoffer i direktiv 98/70/EF bør udgå for at strømline og undgå dobbeltregulering med hensyn til de styrkede dekarboniseringsforpligtelser for brændstof til transport, som er fastsat i direktiv (EU) 2018/2001.

(43) De forpligtelser vedrørende overvågning af og rapportering om reduktioner af drivhusgasemissioner, der er fastsat i direktiv 98/70/EF, bør udgå for at undgå at regulere rapporteringsforpligtelserne to gange.

(44) Rådets direktiv (EU) 2015/652, som indeholder detaljerede regler for en ensartet gennemførelse af artikel 7a i direktiv 98/70/EF, bør ophæves, da det bliver forældet med ophævelsen af artikel 7a i direktiv 98/70/EF ved nærværende direktiv.

(45) Hvad angår biobaserede komponenter i dieselolie, begrænser henvisningen i direktiv 98/70/EF til dieselolie B7, dvs. dieselolie, der indeholder op til 7 % fedtsyremethylestere (FAME), mulighederne for at nå højere mål for integration af biobrændstoffer som fastsat i direktiv (EU) 2018/2001. Dette skyldes, at næsten hele udbuddet af dieselolie i EU allerede er B7. Derfor bør den maksimale andel af biobaserede komponenter øges fra 7 % til 10 %. For at opretholde markedsudbredelsen af B10, dvs. dieselolie, der indeholder op til 10 % fedtsyremethylestere (FAME), kræves der en B7-beskyttelsesgrad på EU-

[17] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF af 13. oktober 1998 om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 93/12/EØF (EFT L 350 af 28.12.1998, s. 58).

plan på 7 % FAME i dieselbrændstof på grund af den betydelige andel af køretøjer, der ikke er kompatible med B10, og som forventes at findes i flåden i 2030. Dette bør afspejles i artikel 4, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 98/70/EF som ændret ved denne retsakt.

(46) Overgangsbestemmelserne bør give mulighed for en behørig fortsættelse af dataindsamlingen og opfyldelse af rapporteringsforpligtelserne med hensyn til de artikler i direktiv 98/70/EF, der udgår ved nærværende direktiv.

(47) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter[18] har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesforskrifter. Med hensyn til dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er berettiget, navnlig efter Domstolens dom i sag Kommissionen mod Belgien[19] (sag C-543/17) —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv (EU) 2018/2001

I direktiv (EU) 2018/2001 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2, stk. 2, foretages følgende ændringer:

a) Nr. 36 affattes således:

"36) "vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse": flydende og gasformige brændstoffer, hvis energiindhold stammer fra andre vedvarende energikilder end biomasse"

b) Nr. 47 affattes således:

"47) "standardværdi": en værdi der bygger på en typisk værdi ved anvendelsen af forudfastsatte faktorer, og som under omstændigheder, der specificeres i dette direktiv, kan anvendes i stedet for en faktisk værdi.".

c) Følgende numre tilføjes:

"1a) "rundtømmer af høj kvalitet": rundtømmer, der fældes eller på anden måde høstes og fjernes, og hvis karakteristika, såsom art, dimensioner, retlinethed og

[18] EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

[19] Domstolens dom af 8. juli 2019, Kommissionen mod Belgien, C-543/17, ECLI:EU:C:2019:573.

knuder, gør det egnet til industriel anvendelse, som defineret og behørigt begrundet af medlemsstaterne i henhold til de relevante skovforhold. Dette omfatter ikke førkommerciel udtynding eller træer udvundet af skove, der er ramt af brande, skadedyr, sygdomme eller skader som følge af abiotiske faktorer

14a) "budområde": et budområde som defineret i artikel 2, nr. 65), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943[20]

14b) "intelligent målersystem": intelligent målersystem som defineret i artikel 2, nr. 23), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944[21]

14c) "ladestander": ladestander som defineret i artikel 2, nr. 33), i direktiv (EU) 2019/944

14d) "markedsdeltager": markedsdeltager som defineret i artikel 2, nr. 25), i forordning (EU) 2019/943

14e) "elektricitetsmarked": elektricitetsmarked som defineret i artikel 2, nr. 9), i direktiv (EU) 2019/944

14f) "husholdningsbatteri": et selvstændigt genopladeligt batteri med en nominel kapacitet på over 2 kWh, som er egnet til installation og anvendelse i husholdningsmiljøer

14g) "elektrisk køretøjsbatteri": et elektrisk køretøjsbatteri som defineret i artikel 2, nr. 12), i [den foreslåede forordning om batterier og udtjente batterier, om ophævelse af direktiv 2006/66/EF og om ændring af forordning (EU) 2019/1020[22]]

14h) "industribatteri": industribatteri som defineret i artikel 2, nr. 11), i [den foreslåede forordning om batterier og udtjente batterier, om ophævelse af direktiv 2006/66/EF og om ændring af forordning (EU) 2019/1020]

14i) "sundhedstilstand": sundhedstilstand som defineret i artikel 2, nr. 25), i [forslag til forordning om batterier og udtjente batterier, om ophævelse af direktiv 2006/66/EF og om ændring af forordning (EU) 2019/1020[23]]

14j) "ladetilstand": ladetilstand som defineret i artikel 2, nr. 24), i [den foreslåede forordning om batterier og udtjente batterier, om ophævelse af direktiv 2006/66/EF og om ændring af forordning (EU) 2019/1020]

14k) "strømsætpunkt": de oplysninger, der opbevares i et batteris styringssystem, som foreskriver de elektriske strømindstillinger, som batteriet anvender under en opladning eller afladning, således at dets sundhedstilstand og operationelle anvendelse optimeres

[20] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet (EUT L 158 af 14.6.2019, s. 54).

[21] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2012/27/EU (EUT L 158 af 14.6.2019, s. 125).

[22] COM(2020) 798 final.

[23] Forslag til Kommissionens forordning om batterier og udtjente batterier, om ophævelse af direktiv 2006/66/EF og om ændring af forordning (EU) 2019/1020 (xxxx).

14l) "intelligent opladning": en genopladningsaktivitet, hvor intensiteten af den elektricitet, der leveres til batteriet, justeres i realtid på grundlag af oplysninger modtaget via elektronisk kommunikation

14m) "regulerende myndighed": en regulerende myndighed som defineret i artikel 2, nr. 2), i forordning (EU) 2019/943

14n) "tovejsopladning": intelligent opladning, hvor retningen af den elektriske ladning kan vendes, således at den elektriske ladning strømmer fra batteriet til den ladestander, det er tilsluttet

14o) "normal ladestander": normal ladestander som defineret i artikel 2, nr. 31), i [forslaget til forordning om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer og om ophævelse af direktiv 2014/94/EU]

18a) "industri": virksomheder og produkter, der falder ind under hovedafdeling B, C, F og J, hovedgruppe (63), i den statistiske nomenklatur for økonomiske aktiviteter (NACE rev. 2)[24]

18b) "ikkeenergimæssigt formål": anvendelse af brændsel som råmateriale i en industriel proces i stedet for, at den anvendes til energiproduktion

22a) "vedvarende brændstoffer": biobrændstoffer, flydende biobrændsler, biomassebrændsler og vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse

(44a) "plantageskov": en plantet skov, der forvaltes intensivt, og som ved plantning og modenhed opfylder alle følgende kriterier: en eller to arter, ensartet aldersklasse og regelmæssig afstand. Det omfatter korte plantager til rotation af træ, fibre og energi og omfatter ikke skove, der er plantet med henblik på beskyttelse eller genopretning af økosystemer, samt skove, der er etableret ved plantning eller såning, og som ved deres modenhed ligner eller vil ligne naturligt regenererende skove

44b) "plantet skov": skov, der overvejende består af træer, der er etableret ved plantning og/eller tilsåning, forudsat at de plantede eller sådede træer forventes at udgøre mere end 50 % af bestanden ved modenhed. Det omfatter lavskov fra træer, der oprindeligt blev plantet eller sået".

2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

[24] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1893/2006 af 20. december 2006 om oprettelse af den statistiske nomenklatur for økonomiske aktiviteter NACE rev. 2 og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3037/90 og visse EF-forordninger om bestemte statistiske områder (EUT L 393 af 30.12.2006, s. 1)."

"1. Medlemsstaterne sikrer i fællesskab, at andelen af energi fra vedvarende energikilder senest i 2030 udgør mindst 40 % af Unionens endelige bruttoenergiforbrug."

b) Stk. 3 affattes således:

"3. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at energi fra biomasse produceres på en måde, der minimerer unødige forvridende virkninger på markedet for råmaterialer til biomasse og skadelige indvirkninger på biodiversiteten. Med henblik herpå skal de tage hensyn til affaldshierarkiet som fastsat i artikel 4 i direktiv 2008/98/EF og det kaskadeprincip, der er omhandlet i tredje afsnit.

Som led i de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, gælder følgende:

a) Medlemsstaterne yder ikke støtte til:

i) anvendelse af savkævler, finérkævler, stubbe og rødder til at producere energi

ii) produktion af vedvarende energi produceret ved affaldsforbrænding, hvis forpligtelserne vedrørende særskilt indsamling fastsat direktiv 2008/98/EF ikke er opfyldt

iii) praksis, der ikke er i overensstemmelse med den delegerede retsakt, der er omhandlet i tredje afsnit.

b) Fra den 31. december 2026, og uden at det berører forpligtelserne i første afsnit, yder medlemsstaterne ikke støtte til produktion af elektricitet fra skovbiomasse i rent elproducerende anlæg, medmindre den pågældende elektricitet opfylder mindst en af følgende betingelser:

i) den fremstilles i en region, der er identificeret i en territorial plan for retfærdig omstilling, der er godkendt af Kommissionen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/... om oprettelse af Fonden for Retfærdig Omstilling på grund af dens afhængighed af faste fossile brændstoffer, og opfylder de relevante krav i artikel 29, stk. 11

ii) den fremstilles ved anvendelse af CO_2-opsamling og -lagring fra biomasse og opfylder kravene i artikel 29, stk. 11, andet afsnit.

Senest et år efter [dette ændringsdirektivs ikrafttræden] vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 35 om anvendelsen af kaskadeprincippet for biomasse, navnlig om, hvordan anvendelsen af rundtømmer af høj kvalitet til energiproduktion kan minimeres, med fokus på støtteordninger og under behørig hensyntagen til særlige nationale forhold.

Senest i 2026 forelægger Kommissionen en rapport om indvirkningen af medlemsstaternes støtteordninger for biomasse, herunder på biodiversiteten og eventuelle markedsforvridninger, og vil vurdere muligheden for yderligere begrænsninger med hensyn til støtteordninger for skovbiomasse."

c) Følgende indsættes som stk. 4a:

"4a. Medlemsstaterne fastlægger en ramme, der kan omfatte støtteordninger og fremmer udbredelsen af VE-elkøbsaftaler, der gør det muligt at anvende elektricitet fra vedvarende energikilder på et niveau, der er i overensstemmelse med medlemsstatens nationale bidrag, jf. stk. 2, og i et tempo, der er i overensstemmelse med de vejledende forløbskurver, der er omhandlet i artikel 4, litra a), nr. 2), i forordning (EU) 2018/1999. Denne ramme skal navnlig tage hånd om de resterende hindringer, herunder hindringer i forbindelse med tilladelsesprocedurer, for en høj grad af forsyning af elektricitet fra vedvarende energikilder. Ved udformningen af denne ramme tager medlemsstaterne hensyn til den yderligere elektricitet fra vedvarende energikilder, der er nødvendig for at opfylde efterspørgslen i transport-, industri-, bygge-, varme- og kølesektoren og til produktion af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse."

3) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, andet afsnit, affattes således:

"For så vidt angår første afsnit, litra a), b) eller c), tages gas og elektricitet fra vedvarende energikilder kun i betragtning én gang ved beregningen af andelen af det endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder. Energi produceret af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, medregnes i den sektor — elektricitet, opvarmning og køling eller transport — hvor den forbruges."

b) Stk. 2, første afsnit, affattes således:

"Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra a), beregnes det endelige bruttoforbrug af elektricitet fra vedvarende energikilder som mængden af elektricitet produceret i en medlemsstat fra vedvarende energikilder, inklusive elproduktion fra VE-egenforbrugere og VE-energifællesskaber og elektricitet fra vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, men eksklusive produktionen af elektricitet i pumpekraftværker, der anvender vand, der tidligere har været pumpet op til et højere niveau, samt elektricitet, der anvendes til produktion af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse."

c) Stk. 4, litra a), affattes således:

"a) Det endelige energiforbrug fra vedvarende energikilder i transportsektoren beregnes som summen af alle biobrændstoffer, biogas og vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, som forbruges i transportsektoren."

4) I artikel 9 foretages følgende ændringer:

a) Følgende indsættes som stk. 1a:

"1a. Senest den 31. december 2025 aftaler hver medlemsstat at gennemføre mindst ét fælles projekt med en eller flere andre medlemsstater med henblik på produktion af vedvarende energi. Kommissionen underrettes om en sådan aftale, herunder den dato, hvor projektet forventes at blive operationelt. Projekter, der finansieres med nationale bidrag inden for rammerne af Unionens finansieringsmekanisme for vedvarende energi som oprettet ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/1294[25], anses for at opfylde denne forpligtelse for så vidt angår de involverede medlemsstater."

b) Følgende indsættes som stk. 7a:

"7 a. Medlemsstater, der grænser op til et havområde, samarbejder om i fællesskab at fastsætte den mængde vedvarende offshoreenergi, de planlægger at producere i dette havområde senest i 2050, med mellemliggende mål i 2030 og 2040. De tager hensyn til de særlige forhold og udviklingen i hver region, havområdets potentiale for vedvarende offshoreenergi og betydningen af at sikre den tilknyttede integrerede netplanlægning. Medlemsstaterne angiver denne mængde i de ajourførte integrerede nationale energi- og klimaplaner, der forelægges i henhold til artikel 14 i forordning (EU) 2018/1999."

5) I artikel 15 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

"2. Medlemsstaterne definerer klart eventuelle tekniske specifikationer, der skal opfyldes af udstyr og systemer til vedvarende energi, for at de kan være omfattet af støtteordninger. Hvis der findes harmoniserede europæiske standarder, herunder tekniske referencesystemer opstillet af europæiske standardiseringsorganisationer, skal de tekniske specifikationer bygge på disse standarder. Harmoniserede standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende til støtte for europæisk lovgivning, har forrang, og i mangel heraf anvendes andre harmoniserede standarder og europæiske standarder i denne rækkefølge. Sådanne tekniske specifikationer må ikke foreskrive, hvor udstyret og systemerne skal certificeres, og må ikke hindre det indre markeds korrekte funktion."

b) Stk. 4, 5, 6, og 7 udgår.

c) Stk. 8 affattes således:

"8. Medlemsstaterne vurderer de reguleringsmæssige og administrative hindringer for langfristede VE-elkøbsaftaler og fjerner uberettigede hindringer og letter

[25] Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/1294 af 15. september 2020 om Unionens finansieringsmekanisme for vedvarende energi (EUT L 303 af 17.9.2020, s. 1).

udbredelsen af sådanne aftaler, herunder ved at undersøge, hvordan de finansielle risici forbundet med dem kan reduceres, navnlig ved at bruge kreditgarantier. Medlemsstaterne sikrer, at disse aftaler ikke er omfattet af uforholdsmæssige eller diskriminerende procedurer eller gebyrer, og at eventuelle tilknyttede oprindelsesgarantier kan overføres til køberen af den vedvarende energi i henhold til VE-elkøbsaftalen.

Medlemsstaterne beskriver deres politikker og foranstaltninger til fremme af udbredelsen af VE-elkøbsaftaler i deres integrerede nationale energi- og klimaplaner, jf. artikel 3 og 14 i forordning (EU) 2018/1999, og statusrapporter, der forelægges i henhold til nævnte forordnings artikel 17. De skal også i disse rapporter give en indikation af den mængde vedvarende elproduktion, der understøttes af VE-elkøbsaftaler."

d) Følgende indsættes som stk. 9:

"9. Senest et år efter dette ændringsdirektivs ikrafttræden reviderer og foreslår Kommissionen, hvis det er relevant, ændringer af reglerne om administrative procedurer i artikel 15, 16 og 17 og deres anvendelse og kan træffe yderligere foranstaltninger for at støtte medlemsstaterne i deres gennemførelse."

6) Følgende indsættes som artikel 15a:

"Artikel 15a

Integration af vedvarende energi i bygninger

1. For at fremme produktionen og anvendelsen af vedvarende energi i byggesektoren fastsætter medlemsstaterne et vejledende mål for andelen af vedvarende energi i det endelige energiforbrug i deres bygningssektor i 2030, som er i overensstemmelse med et vejledende mål om, at andelen af energi fra vedvarende energikilder i bygningssektoren skal udgøre mindst 49 % af Unionens endelige energiforbrug i 2030. Det nationale mål udtrykkes i andelen af det nationale endelige energiforbrug og beregnes i overensstemmelse med metoden i artikel 7. Medlemsstaterne angiver deres mål i de ajourførte integrerede nationale energi- og klimaplaner, der forelægges i henhold til artikel 14 i forordning (EU) 2018/1999, samt oplysninger om, hvordan de agter at nå dette mål.

2. Medlemsstaterne indfører foranstaltninger i deres byggeforskrifter og reglementer og, hvor det er relevant, i deres støtteordninger for at øge andelen af elektricitet, opvarmning og køling fra vedvarende energikilder i bygningsmassen, herunder nationale foranstaltninger vedrørende væsentlige stigninger i VE-egetforbrug, VE-fællesskaber og lokal energilagring kombineret med energieffektivitetsforbedringer vedrørende kraftvarmeproduktion og passiv energi-, næsten lavenergi- og nulenergibygninger.

For at opnå den vejledende andel af vedvarende energi, der er fastsat i stk. 1, kræver medlemsstaterne i deres byggeforskrifter og reglementer og, hvor det er relevant, i deres støtteordninger eller på andre måder med tilsvarende virkning, at der anvendes minimumsniveauer for energi fra vedvarende energikilder i bygninger i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 2010/31/EU. Medlemsstaterne tillader, at disse minimumsniveauer opfyldes, bl.a. gennem effektiv fjernvarme og fjernkøling.

For eksisterende bygninger finder første afsnit anvendelse på de væbnede styrker, dog kun i det omfang dets anvendelse ikke er i modstrid med karakteren af og det primære formål med de væbnede styrkers aktiviteter, og med undtagelse af materiel, der udelukkende anvendes til militære formål.

3. Medlemsstaterne sikrer, at offentlige bygninger på nationalt, regionalt og lokalt plan danner forbillede med hensyn til andelen af anvendt vedvarende energi i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 9 i direktiv 2010/31/EU og artikel 5 i direktiv 2012/27/EU. Medlemsstaterne kan bl.a. tillade, at denne forpligtelse opfyldes ved at bestemme, at taget på offentlige bygninger eller blandede privat-offentlige bygninger kan anvendes af tredjeparter til installation af anlæg, der producerer energi fra vedvarende energikilder.

4. For at nå op på den vejledende andel af vedvarende energi, der er fastsat i stk. 1, fremmer medlemsstaterne anvendelsen af systemer og udstyr til vedvarende opvarmning og køling. Med henblik herpå anvender medlemsstaterne alle passende foranstaltninger, værktøjer og incitamenter, herunder bl.a. energimærker, der er udviklet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369[26], energiattester i henhold til direktiv 2010/31/EU eller andre relevante certifikater eller standarder, der er udviklet på nationalt plan eller EU-plan, og sikrer, at der er tilstrækkelig information og rådgivning om vedvarende, yderst energieffektive alternativer samt eventuelle finansielle instrumenter og incitamenter til rådighed i tilfælde af udskiftning, med henblik på at fremme en øget udskiftningsrate for gamle varmesystemer og øget omstilling til løsninger baseret på vedvarende energi."

7) Artikel 18, stk. 3 og 4, affattes således:

"3. Medlemsstaterne sikrer, at der findes certificeringsordninger for installatører og designere af alle former for opvarmnings- og kølingssystemer baseret på vedvarende energikilder i bygninger, industri og landbrug og for installatører af solcelleanlæg. Disse ordninger kan efter behov tage hensyn til eksisterende ordninger og strukturer og skal være baseret på de kriterier, der er fastlagt i bilag IV. Hver medlemsstat anerkender certificeringer, der er givet af andre medlemsstater i overensstemmelse med disse kriterier.

Medlemsstaterne sikrer, at uddannede og kvalificerede installatører af opvarmnings- og kølingssystemer baseret på vedvarende energikilder er til rådighed i tilstrækkeligt

[26] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (EUT L 198 af 28.7.2017, s. 1).

antal til, at de relevante teknologier kan understøtte væksten i opvarmning og køling baseret på vedvarende energikilder, der kræves for at bidrage til den årlige stigning i andelen af vedvarende energi i varme- og kølesektoren, jf. artikel 23.

For at opnå et tilstrækkeligt antal installatører og designere sikrer medlemsstaterne, at der findes tilstrækkelige uddannelsesprogrammer, der fører til udstedelse af et certifikat eller et kvalifikationsbevis, som omfatter vedvarende opvarmnings- og kølingsteknologier, og de seneste innovative løsninger. Medlemsstaterne iværksætter foranstaltninger til fremme af deltagelse i sådanne programmer, navnlig for små og mellemstore virksomheder og selvstændige. Medlemsstaterne kan indgå frivillige aftaler med de relevante teknologiudbydere og -leverandører med henblik på at uddanne et tilstrækkeligt antal installatører, hvilket kan være baseret på skøn over salget, i de seneste innovative løsninger og teknologier, der findes på markedet.

4. Medlemsstaterne stiller informationer om certificeringsordninger, der er omhandlet i stk. 3, til rådighed for offentligheden. Medlemsstaterne sikrer, at listen over installatører, der er kvalificerede eller certificerede i overensstemmelse med stk. 3, ajourføres regelmæssigt og stilles til rådighed for offentligheden."

8) I artikel 19 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 2 foretages følgende ændringer:

i) Første afsnit affattes således:

"Til dette formål sikrer medlemsstaterne, at en oprindelsesgaranti udstedes som svar på en anmodning fra en producent af energi fra vedvarende kilder. Medlemsstaterne kan sørge for, at oprindelsesgarantier udstedes for energi fra ikkevedvarende energikilder. I forbindelse med udstedelsen af oprindelsesgarantier kan der gælde en minimumskapacitetsgrænse. En oprindelsesgaranti skal være af standardstørrelsen 1 MWh. Der udstedes ikke mere end én oprindelsesgaranti for hver produceret energienhed."

ii) Femte afsnit udgår.

b) Stk. 8, første afsnit, affattes således:

"Hvor det kræves af en elektricitetsleverandør, at vedkommende påviser andelen eller mængden af energi fra vedvarende energikilder i sit energimiks med henblik på artikel 3, stk. 9, litra a), i direktiv 2009/72/EF, skal vedkommende gøre dette ved at anvende oprindelsesgarantien, bortset fra den andel i vedkommendes energimiks, der svarer til eventuelle ikkesporede kommercielle tilbud, for hvilke leverandøren kan anvende restmikset."

9) Artikel 20, stk. 3, affattes således:

"3. Som resultat af deres vurdering, der er indeholdt i de integrerede nationale energi- og klimaplaner i overensstemmelse med bilag I til forordning (EU) 2018/1999 om nødvendigheden af at opbygge ny infrastruktur for fjernvarme og fjernkøling fra vedvarende energikilder med henblik på at nå det EU-mål, der er fastsat i dette direktivs artikel 3, stk. 1, tager medlemsstaterne, hvor det er relevant, de nødvendige skridt til at udvikle en effektiv fjernvarme- og fjernkølingsinfrastruktur, der fremmer opvarmning og køling fra vedvarende

energikilder, herunder solenergi, omgivelsesenergi, geotermisk energi, biomasse, biogas, flydende biobrændsler samt overskudsvarme og -kulde i kombination med varmeenergilagring."

10) Følgende indsættes som artikel 20a:

"Artikel 20a

Fremme af systemintegration af elektricitet fra vedvarende energikilder

"1. Medlemsstaterne pålægger transmissionssystemoperatører og distributionssystemoperatører på deres område at stille oplysninger til rådighed om andelen af elektricitet fra vedvarende energikilder og indholdet af drivhusgasemissioner i den elektricitet, der leveres i hvert budområde, så nøjagtigt som muligt og så tæt på realtid som muligt, men i tidsintervaller på højst en time, om muligt med prognoser. Disse oplysninger skal stilles digitalt til rådighed på en måde, der sikrer, at de kan anvendes af deltagere på elektricitetsmarkedet, aggregatorer, forbrugere og slutbrugere, og at de kan læses af elektroniske kommunikationsenheder såsom intelligente målersystemer, ladestandere til elektriske køretøjer, varme- og kølesystemer og bygningsenergistyringssystemer.

2. Ud over kravene i [forslaget til forordning om batterier og udtjente batterier, om ophævelse af direktiv 2006/66/EF og om ændring af forordning (EU) 2019/1020] sikrer medlemsstaterne, at producenter af husholdnings- og industribatterier giver batteriejere og -brugere samt tredjeparter, der handler på deres vegne, såsom byggeenergistyringsvirksomheder og deltagere på elektricitetsmarkedet, adgang til grundlæggende oplysninger om batteristyringssystemet, herunder batterikapacitet, sundhedstilstand, ladetilstand og strømsætpunkt, på ikkediskriminerende vilkår og uden omkostninger.

Medlemsstaterne sikrer, at køretøjsfabrikanter stiller køretøjsintegrerede data om batteriets sundhedstilstand, batteriets ladetilstand, batteriets strømsætpunkt, batterikapacitet samt elektriske køretøjers placering til rådighed i realtid for ejere og brugere af elektriske køretøjer samt for tredjeparter, der handler på ejernes og brugernes vegne, såsom deltagere på elektricitetsmarkedet og udbydere af elektromobilitetstjenester, på ikkediskriminerende vilkår og uden omkostninger, ud over de yderligere krav, der gælder i henhold til forordningen om typegodkendelse og markedsovervågning.

3. Ud over kravene i [forslaget til forordning om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer og om ophævelse af direktiv 2014/94/EU] sikrer medlemsstaterne, at ikkeoffentligt tilgængelige normale ladestandere, der er installeret på deres område fra [gennemførelsesfristen for dette ændringsdirektiv], kan understøtte intelligente opladningsfunktioner og, hvor det er relevant, på grundlag af den regulerende myndigheds vurdering, funktioner for tovejsopladning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale rammebestemmelser ikke diskriminerer mod deltagelse på elektricitetsmarkederne, herunder håndtering af kapacitetsbegrænsninger og levering af fleksibilitets- og balanceringstjenester, for så vidt angår små eller mobile systemer såsom indenlandske batterier og elektriske køretøjer, både direkte og gennem aggregering."

11) Følgende indsættes som artikel 22a:

"Artikel 22a

Integration af vedvarende energi i industrien

1. Medlemsstaterne bestræber sig på at øge andelen af vedvarende energikilder i den mængde energi, der anvendes til endelige og ikkeenergimæssige formål i industrisektoren, med en vejledende gennemsnitlig årlig minimumsstigning på 1,1 procentpoint senest i 2030.

Medlemsstaterne medtager de foranstaltninger, der er planlagt og truffet for at opnå en sådan vejledende stigning, i deres integrerede nationale energi- og klimaplaner og statusrapporter, der forelægges i henhold til artikel 3, 14 og 17 i forordning (EU) 2018/1999.

Medlemsstaterne sikrer, at bidraget fra vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og som anvendes til endelige energiformål og ikkeenergimæssige formål, senest i 2030 udgør 50 % af den brint, der anvendes til endelige energiformål og ikkeenergimæssige formål i industrien. Følgende regler gælder for beregningen af denne procentsats:

a) Ved beregningen af nævneren tages energiindholdet i brint til endelige energiformål og ikkeenergimæssige formål i betragtning, undtagen brint, der anvendes som mellemprodukt til produktion af konventionelle transportbrændstoffer.

b) Ved beregningen af tælleren tages energiindholdet i de vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og som forbruges i industrisektoren til endelige energiformål og ikkeenergimæssige formål, i betragtning, undtagen vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og som anvendes som mellemprodukt til produktion af konventionelle transportbrændstoffer.

c) Ved beregningen af tæller og nævner anvendes de værdier for brændstoffernes energiindhold, som er angivet i bilag III.

2. Medlemsstaterne sikrer, at industriprodukter, der er mærket som værende eller hævdes at være fremstillet af vedvarende energi og vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, angiver den procentdel af vedvarende energi, der er anvendt, eller vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og som er anvendt ved anskaffelse og forbehandling, fremstilling og distribution, beregnet på grundlag af de metoder, der er fastlagt i henstilling 2013/179/EU[27] eller alternativt ISO 14067:2018."

12) I artikel 23 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

[27] 2013/179/EU: Kommissionens henstilling af 9. april 2013 om brug af fælles metoder til at måle og formidle oplysninger om produkters og organisationers miljøpræstationer over hele deres livscyklus (EUT L 124 af 4.5.2013, s. 1).

"1. For at fremme brugen af vedvarende energikilder i varme- og kølesektoren forhøjer hver medlemsstat andelen af vedvarende energi i denne sektor med mindst 1,1 procentpoint som et årligt gennemsnit beregnet for perioderne 2021-2025 og 2026-2030 med udgangspunkt i andelen af vedvarende energi i varme- og kølesektoren i 2020, udtrykt som den nationale andel af det endelige bruttoenergiforbrug og beregnet i overensstemmelse med metoden i artikel 7.

Denne forhøjelse er 1,5 procentpoint for medlemsstater, hvor overskudsvarme og -kulde ikke anvendes. I så fald kan medlemsstaterne medregne overskudsvarme og -kulde op til 40 % af den gennemsnitlige årlige stigning.

Ud over den årlige forhøjelse på mindst 1,1 procentpoint, der er omhandlet i første afsnit, bestræber hver medlemsstat sig på at øge andelen af vedvarende energi i deres varme- og kølesektor med den mængde, der er fastsat i bilag 1a."

b) Følgende indsættes som stk. 1a:

"1a. Medlemsstaterne foretager en vurdering af deres potentiale for energi fra vedvarende energikilder og af anvendelsen af overskudsvarme og -kulde i varme- og kølesektoren, herunder, hvor det er relevant, en analyse af områder, der egner sig til deres anvendelse med lav miljørisiko, og af muligheden for mindre projekter for husholdninger. Vurderingen skal indeholde milepæle og foranstaltninger med henblik på at øge vedvarende energikilder inden for opvarmning og køling og, hvor det er relevant, anvendelsen af overskudsvarme og -kulde gennem fjernvarme og fjernkøling med henblik på at fastlægge en langsigtet national strategi for dekarbonisering af opvarmning og køling. Vurderingen skal være en del af de integrerede nationale energi- og klimaplaner, der er omhandlet i artikel 3 og 14 i forordning (EU) 2018/1999, og ledsage den omfattende vurdering af opvarmning og køling, der kræves i henhold til artikel 14, stk. 1, i direktiv 2012/27/EU."

c) Stk. 2, første afsnit, litra a), udgår.

d) Stk. 4 affattes således:

"4. For at opnå den gennemsnitlige årlige forhøjelse, der er omhandlet i stk. 1, første afsnit, kan medlemsstaterne gennemføre en eller flere af følgende foranstaltninger:

a) fysisk integration af vedvarende energi og overskudsvarme og -kulde i de energikilder og brændstoffer, der anvendes til opvarmning og køling

b) installering af højeffektive systemer til vedvarende opvarmning og køling i bygninger eller brug af vedvarende energi eller overskudsvarme og -kulde i industrielle opvarmnings- og kølingsprocesser

c) foranstaltninger, der er omfattet af omsættelige certifikater, som attesterer overholdelsen af den ved stk. 1, første afsnit, fastsatte forpligtelse i kraft af støtte til de installationsforanstaltninger, der er omhandlet i litra b), som udføres af en anden økonomisk aktør, såsom en uafhængig installatør af teknologier for vedvarende energi eller et energitjenesteselskab, der udfører VE-installationstjenester

d) kapacitetsopbygning for nationale og lokale myndigheder til at planlægge og gennemføre projekter og infrastrukturer for vedvarende energi

e) etablering af rammer for risikoreduktion med henblik på at nedbringe kapitalomkostningerne for projekter vedrørende varme og køling fra vedvarende energikilder

f) fremme af aftaler om køb af varme for virksomheder og små kollektive forbrugere

g) planlagte erstatningsordninger for varmesystemer baseret på fossile brændstoffer eller ordninger for udfasning af fossile brændstoffer med milepæle

h) planlægning af varme fra vedvarende energikilder, der omfatter køling, krav på lokalt og regionalt plan

i) andre politiske foranstaltninger med tilsvarende virkning, herunder finanspolitiske foranstaltninger, støtteordninger eller andre økonomiske incitamenter.

Når medlemsstaterne vedtager og gennemfører disse foranstaltninger, sikrer de, at foranstaltningerne er tilgængelige for alle forbrugere, navnlig personer i lavindkomsthusholdninger eller sårbare husholdninger, som ellers ikke ville have tilstrækkelige rede midler til at nyde godt af dem."

13) I artikel 24 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at slutbrugere oplyses om energiforbruget og andelen af vedvarende energi i deres fjernvarme- og fjernkølingssystemer på lettilgængelig vis såsom på regninger eller på leverandørernes websteder og på anmodning. Oplysningerne om andelen af vedvarende energi udtrykkes som minimum som en procentdel af det endelige bruttoforbrug af opvarmning og køling, der tildeles kunderne i et givet fjernvarme- og fjernkølingssystem, herunder oplysninger om, hvor meget energi der blev brugt til at levere én opvarmningsenhed til kunden eller slutbrugeren."

b) Stk. 4 affattes således:

"4. Medlemsstaterne bestræber sig på at øge andelen af energi fra vedvarende energikilder og fra overskudsvarme og -kulde i fjernvarme og fjernkøling med mindst 2,1 procentpoint som et årligt gennemsnit beregnet for perioderne 2021-2025 og 2026-2030 med udgangspunkt i andelen af energi fra vedvarende energikilder og overskudsvarme og -kulde i fjernvarme og fjernkøling i 2020, og skal vedtage de foranstaltninger, der er nødvendige i den forbindelse. Andelen af vedvarende energi

udtrykkes i andelen af det udvidede endelige energiforbrug i fjernvarme og fjernkøling justeret til normale gennemsnitlige klimaforhold.

Medlemsstater med en andel af energi fra vedvarende energikilder og overskudsvarme og -kulde i fjernvarme og fjernkøling på over 60 % kan anse en sådan andel for at opfylde den gennemsnitlige årlige forhøjelse, der er omhandlet i dette litras første afsnit.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre den gennemsnitlige årlige forhøjelse, der er omhandlet i første afsnit, i deres nationale energi- og klimaplaner i overensstemmelse med bilag I til forordning (EU) 2018/1999."

c) Følgende indsættes som stk. 4 a:

"4 a. Medlemsstaterne skal sikre, at operatører af fjernvarme- eller fjernkølingssystemer med en kapacitet på over 25 MWt er forpligtet til at tilslutte tredjepartsleverandører af energi fra vedvarende energikilder og overskudsvarme og -kulde eller er forpligtet til at tilbyde at tilslutte og købe varme og kulde fra vedvarende energikilder og fra overskudsvarme og -kulde fra tredjepartsleverandører, baseret på ikkediskriminerende kriterier fastsat af den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat, hvor sådanne operatører skal gøre en eller flere af følgende:

a) imødekomme efterspørgslen fra nye kunder

b) erstatte eksisterende varme- eller kuldeproduktionskapacitet

c) udvide eksisterende varme- eller kuldeproduktionskapacitet."

d) Stk. 5 og 6 affattes således:

"5. Medlemsstaterne kan tillade, at en operatør af et fjernvarme- eller fjernkølingssystem afviser at tilslutte og at købe varme eller kulde fra en tredjepartsleverandør, hvor:

a) systemet ikke har den nødvendige kapacitet på grund af anden forsyning med varme eller kulde fra vedvarende energikilder eller overskudsvarme og -kulde

b) varme eller kulde fra en tredjepartsleverandør ikke opfylder de tekniske parametre, som er nødvendige for at tilslutte og sikre en pålidelig og sikker drift af fjernvarme- og fjernkølingssystemer

c) operatøren kan påvise, at det at give adgang ville føre til en alt for stor udgiftsstigning for varme eller kulde for slutkunderne sammenlignet med udgiften ved brug af den vigtigste lokale varme- eller kuldeforsyning, som den vedvarende energikilde eller overskudsvarmen og -kulden konkurrerer med

d) operatørens system opfylder definitionen af effektiv fjernvarme og fjernkøling i [artikel x i forslaget til omarbejdning af energieffektivitetsdirektivet].

Medlemsstaterne sikrer, at hvis en operatør af fjernvarme- eller fjernkølingssystemet afviser at tilslutte en leverandør af opvarmning eller køling i henhold til første afsnit, forelægger operatøren den kompetente myndighed oplysninger om begrundelsen for afvisningen samt de betingelser, der vil skulle opfyldes, og de foranstaltninger, der vil skulle træffes i systemet for at muliggøre tilslutningen. Medlemsstaterne sikrer, at der findes en passende procedure til at afhjælpe uberettiget nægtelse.

6. Medlemsstaterne indfører en ramme for koordinering mellem operatører af fjernvarme- og fjernkølingssystemer og de potentielle kilder til overskudsvarme og -kulde i de industrielle og tertiære sektorer for at lette anvendelsen af overskudsvarme og -kulde. Denne koordineringsramme skal sikre dialog med hensyn til anvendelsen af overskudsvarme og -kulde, der som minimum omfatter:

a) operatører af fjernvarme- og fjernkølingssystemer

b) virksomheder i de industrielle og tertiære sektorer, der producerer overskudsvarme og -kulde, og som økonomisk kan genvindes via fjernvarme- og fjernkølingssystemer, såsom datacentre, industrianlæg, store erhvervsbygninger og offentlig transport samt

c) lokale myndigheder med ansvar for planlægning og godkendelse af energiinfrastrukturer."

e) Stk. 8, 9 og 10 affattes således:

"8. Medlemsstaterne etablerer en ramme, hvorunder eldistributionssystemoperatører mindst hvert fjerde år i samarbejde med operatørerne af fjernvarme- eller fjernkølingssystemer på deres områder vurderer fjernvarme- og fjernkølingssystemers potentiale i henseende til balancering og andre systemtjenester, herunder efterspørgselsreaktion og termisk lagring af overskudselektricitet fra vedvarende energikilder, og ligeledes vurderer, om anvendelsen af det påviste potentiale ville være mere ressource- og omkostningseffektivt end alternative løsninger.

Medlemsstaterne sikrer, at eltransmissions- og distributionssystemoperatørerne tager behørigt hensyn til resultaterne af den vurdering, der kræves i henhold til første afsnit, i forbindelse med netplanlægning, netinvesteringer og infrastrukturudvikling på deres respektive områder.

Medlemsstaterne fremmer koordineringen mellem operatører af fjernvarme- og fjernkølingssystemer og eltransmissions- og distributionssystemoperatører for at sikre, at balancerings-, lagrings- og andre fleksibilitetstjenester, såsom prisfleksibelt elforbrug, der leveres af operatører af fjernvarme- og fjernkølingssystemer, kan deltage i deres elektricitetsmarkeder.

Medlemsstaterne kan udvide vurderings- og koordineringskravene i første og tredje afsnit til at omfatte gastransmissions- og distributionssystemoperatører, herunder brint- og andre energinet.

9. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugernes rettigheder og reglerne for driften af fjernvarme- og fjernkølingssystemer i henhold til denne artikel er klart defineret, offentligt tilgængelige og håndhæves af den kompetente myndighed.

10. En medlemsstat er ikke forpligtet til at anvende stk. 2 og 9, hvis mindst en af følgende betingelser er opfyldt:

a) dens andel af fjernvarme og fjernkøling var mindre end eller lig med 2 % af det endelige bruttoenergiforbrug til opvarmning og køling den 24. december 2018

b) dens andel af fjernvarme og fjernkøling er steget til over 2 % af det endelige bruttoenergiforbrug til opvarmning og køling den 24. december 2018 ved at udvikle ny effektiv fjernvarme og fjernkøling på grundlag af dens integrerede nationale energi- og klimaplan i henhold til bilag I til forordning (EU) 2018/1999 og den vurdering, der er omhandlet i dette direktivs artikel 23, stk. 1a,

c) 90 % af det endelige bruttoenergiforbrug i fjernvarme- og fjernkølingssystemer finder sted i fjernvarme- og fjernkølingssystemer, der opfylder definitionen i [artikel x i den foreslåede omarbejdning af energieffektivitetsdirektivet]."

14) Artikel 25 affattes således:

"Artikel 25

Reduktion af drivhusgasintensiteten i transportsektoren som følge af anvendelsen af vedvarende energi

1. Hver medlemsstat pålægger brændstofleverandørerne en forpligtelse til at sikre, at:

a) mængden af vedvarende brændstoffer og elektricitet fra vedvarende energikilder, der leveres til transportsektoren, fører til en reduktion af drivhusgasintensiteten på mindst 13 % senest i 2030 sammenlignet med det referencescenarie, der er fastsat i artikel 27, stk. 1, litra b), i overensstemmelse med en vejledende forløbskurve fastsat af medlemsstaten

b) andelen af avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i bilag IX, del A, i den energi, der leveres til transportsektoren, er mindst 0,2 % i 2022, 0,5 % i 2025 og 2,2 % i 2030, og andelen af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, er mindst 2,6 % i 2030.

Ved beregningen af den reduktion, der er omhandlet i litra a), og den andel, der er omhandlet i litra b), tager medlemsstaterne også hensyn til vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, når de anvendes som mellemprodukt til produktion af konventionelle brændstoffer. Ved beregningen af den reduktion, der er omhandlet i litra a), kan medlemsstaterne tage hensyn til genanvendt kulstofbrændsel.

Ved fastsættelse af forpligtelsen for brændstofleverandører kan medlemsstaterne undtage brændstofleverandører, der leverer elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, fra forpligtelsen til at overholde minimumsandelen af avancerede biobrændstoffer og

biogas produceret af de råprodukter, der er opført i bilag IX, del A, for så vidt angår disse brændstoffer.

2. Medlemsstaterne indfører en mekanisme, der gør det muligt for brændstofleverandører på deres område at udveksle kreditter til levering af vedvarende energi til transportsektoren. Økonomiske aktører, der leverer elektricitet fra vedvarende energikilder til elektriske køretøjer via offentlige ladestationer, modtager kreditter, uanset om de økonomiske aktører er underlagt den forpligtelse, som medlemsstaten har fastsat for brændstofleverandører, og kan sælge disse kreditter til brændstofleverandører, som har ret til at anvende kreditterne til at opfylde forpligtelsen i stk. 1, første afsnit."

15) I artikel 26 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Første afsnit affattes således:

"Ved beregningen af en medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder omhandlet i artikel 7 og af målet for reduktion af drivhusgasintensiteten omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit, litra a), må bidraget fra biobrændstoffer og flydende biobrændsler samt fra biomassebrændsler anvendt til transport, hvor de er produceret af fødevare- og foderafgrøder, ikke være mere end et procentpoint højere end andelen af sådanne brændstoffer i den pågældende medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug i transportsektoren i 2020 med højst 7 % af det endelige energiforbrug i transportsektoren i den pågældende medlemsstat."

ii) Fjerde afsnit affattes således:

"Hvor andelen af biobrændstoffer og flydende biobrændsler samt fra biomassebrændsler anvendt til transport, der er produceret af fødevare- og foderafgrøder, i en medlemsstat begrænses til en andel på mindre end 7 %, eller hvor en medlemsstat beslutter at begrænse andelen yderligere, kan den pågældende medlemsstat reducere målet for reduktion af drivhusgasintensiteten omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit, litra a), i overensstemmelse hermed, i lyset af det bidrag, disse brændstoffer ville have ydet i form af drivhusgasemissionsbesparelser. Med henblik herpå betragter medlemsstaterne disse brændstoffer som en besparelse på 50 % drivhusgasemissioner."

b) I stk. 2, første og femte afsnit, ændres "minimumsandelen omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit" til "målet for reduktion af drivhusgasemissioner omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit, litra a)".

16) I artikel 27 foretages følgende ændringer:

a) Overskriften affattes således:

"Beregningsregler i transportsektoren og med hensyn til vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, uanset deres slutanvendelse".

b) Stk. 1 affattes således:

"1. Ved beregningen af reduktionen af drivhusgasintensiteten omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit, litra a), gælder følgende regler:

a) Besparelserne i drivhusgasemissionerne beregnes som følger:

i) for biobrændstoffer og biogas ved at gange mængden af disse brændstoffer, der leveres til alle transportformer, med de emissionsbesparelser, der er bestemt i overensstemmelse med artikel 31

ii) for fornyelige brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og genanvendt kulstofbrændsel ved at gange mængden af disse brændstoffer, der leveres til alle transportformer, med de emissionsbesparelser, der er bestemt i overensstemmelse med delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 29a, stk. 3

iii) for elektricitet fra vedvarende energikilder ved at gange den mængde elektricitet fra vedvarende energikilder, der leveres til alle transportformer, med det fossile brændstof, der sammenlignes med, $EC_{F(e)}$, jf. bilag V.

b) Den referenceværdi, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, beregnes ved at gange den mængde energi, der leveres til transportsektoren, med det fossile brændstof, der sammenlignes med, $E_{F(t)}$, jf. bilag V.

c) Ved beregningen af de relevante mængder energi gælder følgende regler:

i) For at bestemme den mængde energi, der leveres til transportsektoren, skal de værdier for transportbrændstoffernes energiindhold, som er angivet i bilag III, anvendes.

ii) For at bestemme energiindholdet i transportbrændstoffer, der ikke er medtaget i bilag III, anvender medlemsstaterne de relevante europæiske standarder til bestemmelse af brændstoffers brændværdi. I tilfælde, hvor der ikke er vedtaget europæiske standarder til dette formål, anvendes de relevante ISO-standarder.

iii) Mængden af elektricitet fra vedvarende energikilder, der leveres til transportsektoren, bestemmes ved at gange den mængde elektricitet, der leveres til denne sektor, med den gennemsnitlige andel af elektricitet fra vedvarende energikilder, der er leveret på medlemsstatens område i de to foregående år. Hvis elektricitet leveres fra direkte tilslutning til et anlæg, som producerer elektricitet fra vedvarende energikilder og leveres til transportsektoren, medregnes denne elektricitet undtagelsesvis som vedvarende elektricitet.

iv) Andelen af biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i bilag IX, del B, i energiindholdet i brændstoffer og elektricitet, der leveres til transportsektoren, er begrænset til 1,7 %, undtagen i Cypern og Malta.

d) Reduktionen af drivhusgasintensiteten som følge af anvendelsen af vedvarende energi bestemmes ved at dividere drivhusgasemissionsbesparelsen ved anvendelse af biobrændstoffer, biogas og elektricitet fra vedvarende energikilder, der leveres til alle transportformer, med referenceværdien.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 35 til at supplere dette direktiv ved at tilpasse energiindholdet i transportbrændstoffer, der er angivet i bilag III, i overensstemmelse med den videnskabelige og tekniske udvikling."

c) Følgende indsættes som stk. 1a:

"1a. Ved beregningen af de mål, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit, litra b), gælder følgende regler:

a) ved beregningen af nævneren, dvs. mængden af energi, der forbruges i transportsektoren, tages alle brændstoffer og al elektricitet, der leveres til transportsektoren, i betragtning

b) ved beregningen af tælleren tages energiindholdet i avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i bilag IX, del A, og vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og som leveres til alle transportformer på Unionens område, i betragtning

c) bidraget fra avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i bilag IX, del A, og af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og som leveres til luftfart og søfart, sættes til 1,2 gange deres energiindhold."

d) Stk. 2 udgår.

d) I stk. 3 foretages følgende ændringer:

i) Første, andet og tredje afsnit udgår.

ii) Fjerde afsnit affattes således:

"Andelen af vedvarende energi bestemmes ud fra den gennemsnitlige andel af elektricitet fra vedvarende energikilder i produktionslandet som målt to år inden det pågældende år, når elektricitet anvendes til produktion af vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, enten direkte eller med henblik på produktion af mellemprodukter."

iii) I femte afsnit affattes indledningen således:

"Elektricitet fra direkte tilslutning til et anlæg, som producerer elektricitet fra vedvarende energikilder, kan dog fuldt ud medregnes som vedvarende elektricitet, hvor det bruges til produktion af disse vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, forudsat at anlægget:"

17) I artikel 28 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2, 3 og 4 udgår.

b) Stk. 5 affattes således:

"Senest den 31. december 2024 vedtager Kommissionen delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 35 som supplement til dette direktiv ved at præcisere den metode, der skal bestemme andelen af biobrændstoffer og biogas til transport, der stammer fra biomasse forarbejdet med fossile brændstoffer i en fælles proces."

c) I stk. 7 ændres "i artikel 25, stk. 1, fjerde afsnit" til "i artikel 25, stk. 1, første afsnit, litra b)".

18) I artikel 29 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Første afsnit, litra a), affattes således:

"a) bidrager til medlemsstaternes andel af vedvarende energi og de mål, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, artikel 15a, stk. 1, artikel 22a, stk. 1, artikel 23, stk. 1, artikel 24, stk. 4, og artikel 25, stk. 1, i dette direktiv"

ii) Fjerde afsnit affattes således:

"Biomassebrændsler skal opfylde bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskriterierne i stk. 2-7 og 10, hvis de anvendes

– a) for faste biomassebrændsler, i anlæg til produktion af elektricitet, opvarmning og køling med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 5 MW eller derover

– b) for gasformige biomassebrændsler, i anlæg til produktion af elektricitet, opvarmning og køling med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 2 MW eller derover

– c) for anlæg, der producerer gasformige biomassebrændsler, med følgende gennemsnitlige strømningshastighed for biomethan:

i) over 200 m³ methanækvivalent/t målt ved standardtemperatur og -tryk (dvs. 0 °C og 1 bar atmosfærisk tryk)

ii) hvis biogassen består af en blanding af methan og ikkebrændbare andre gasser, for strømningshastigheden for methan, den tærskel, der er fastsat i nr. i), genberegnet proportionalt med den volumetriske andel af methan i blandingen"

iii) Følgende afsnit indsættes efter fjerde afsnit:

"Medlemsstaterne kan anvende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner på anlæg med lavere samlet nominel indfyret termisk effekt eller strømningshastigheden for biomethan".

b) I stk. 3 indsættes følgende afsnit efter første afsnit:

"Dette stykke, med undtagelse af første afsnit, litra c), finder også anvendelse på biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af skovbiomasse."

c) I stk. 4 tilføjes følgende afsnit:

"Første afsnit, med undtagelse af litra b) og c), og andet afsnit, finder også anvendelse på biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af skovbiomasse."

d) Stk. 5 affattes således:

"5. Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af biomasse fra landbrug eller skovbiomasse, der tages i betragtning med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, må ikke fremstilles af råmaterialer fra arealer, der var tørvebundsarealer i januar 2008, medmindre det dokumenteres, at dyrkning og høst af dette råmateriale ikke indebærer afvanding af hidtil udrænet jord."

e) Stk. 6, første afsnit, litra a), nr. iv), affattes således:

"iv) at fældningen udføres under hensyntagen til opretholdelsen af jordbundens kvalitet og biodiversiteten med det formål at minimere negative virkninger på en sådan måde, at fældning af stubbe og rødder, forringelse af primærskove eller omdannelse til plantageskove og fældning på sårbar jord undgås, minimere store rydninger og sikre lokalt passende tærskler for udvindingen af dødt træ og krav om anvendelse af skovningssystemer, der minimerer indvirkningen på jordbundskvaliteten, herunder jordkompaktering, og på biodiversitetstræk og levesteder:"

f) Stk. 6, første afsnit, litra b), nr. iv), affattes således:

"iv) at fældningen udføres under hensyntagen til opretholdelsen af jordbundens kvalitet og biodiversiteten med det formål at minimere negative virkninger på en sådan måde, at fældning af stubbe og rødder, forringelse af primærskove eller omdannelse til plantageskove og fældning på sårbar jord undgås, minimere store rydninger og sikre lokalt passende tærskler for udvindingen af dødt træ og krav om anvendelse af skovningssystemer, der minimerer indvirkningen på jordbundskvaliteten, herunder jordkompaktering, og på biodiversitetstræk og levesteder:"

g) Stk. 10, første afsnit, litra d), affattes således:

"d) mindst 70 % for elektricitet, opvarmning og køling produceret af biomassebrændsler anvendt i anlæg indtil den 31. december 2025, og 80 % fra den 1. januar 2026."

19) Følgende indsættes som artikel 29 a:

"Artikel 29 a

Kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og genanvendt kulstofbrændsel

1. Energi fra vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, medregnes kun i medlemsstaternes andel af vedvarende energi og de mål, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, artikel 15a, stk. 1, artikel 22a, stk. 1, artikel 23, stk. 1, artikel 24, stk. 4, og artikel 25, stk. 1, hvis besparelserne i drivhusgasemissionerne som følge af anvendelsen af disse brændstoffer er på mindst 70 %.

2. Energi fra genanvendt kulstofbrændsel kan kun medregnes i det reduktionsmål for drivhusgasemissioner, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit, litra a), hvis besparelserne i drivhusgasemissionerne som følge af anvendelsen af disse brændstoffer er på mindst 70 %.

3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 35 med henblik på at supplere dette direktiv ved at præcisere metoden til vurdering af drivhusgasemissionsbesparelser fra vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og fra genanvendt kulstofbrændsel. Metoden skal sikre, at der ikke sker godskrivning for undgåede emissioner for CO_2, hvis opsamling allerede har modtaget en emissionsgodskrivning i henhold til andre retlige bestemmelser."

20) I artikel 30 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1, første afsnit, affattes indledningen således:

"Hvor vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel skal tages i betragtning i forbindelse med de mål, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, artikel 15a, stk. 1, artikel 22a, stk. 1, artikel 23, stk. 1, artikel 24, stk. 4, og artikel 25, stk. 1, kræver medlemsstaterne, at de økonomiske aktører dokumenterer, at bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i artikel 29, stk. 2-7 og 10, og artikel 29a, stk. 1 og 2, for vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel er opfyldt. Til dette formål kræver de, at de økonomiske aktører anvender et massebalancesystem, der:"

b) Stk. 3, første og andet afsnit, affattes således:

"Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at økonomiske aktører forelægger pålidelige oplysninger om overholdelsen af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i artikel 29, stk. 2-7 og 10, og artikel 29a, stk. 1 og 2, og at de økonomiske aktører efter anmodning stiller de data, der blev anvendt til at udarbejde oplysningerne, til rådighed for den relevante medlemsstat.

De forpligtelser, der er fastlagt i dette stykke, finder anvendelse, uanset om de vedvarende brændstoffer og det genanvendte kulstofbrændsel er produceret inden for Unionen eller er importeret. Oplysninger om geografisk oprindelse og typen af råprodukt for biobrændstofferne, de flydende biobrændsler og biomassebrændslerne for hver brændstofleverandør stilles til rådighed for forbrugerne på operatørernes, leverandørernes eller de relevante kompetente myndigheders websteder og ajourføres en gang om året."

c) Stk. 4, første afsnit, affattes således:

"Kommissionen kan træffe afgørelse om, at frivillige nationale eller internationale ordninger, der fastsætter standarder for fremstilling af vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel, leverer nøjagtige data om drivhusgasemissionsbesparelser med henblik på artikel 29, stk. 10, og artikel 29a, stk. 1 og 2, påviser overholdelsen af artikel 27, stk. 3, og artikel 31a, stk. 5, eller påviser, at partier af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler opfylder bæredygtighedskriterierne i artikel 29, stk. 2-7. Operatørerne kan i forbindelse med deres påvisning af, at kriterierne fastsat i artikel 29, stk. 6 og 7, er opfyldt, forelægge den krævede dokumentation direkte på kildeområdeniveau. Kommissionen kan med henblik på artikel 29, stk. 3, første afsnit, litra c), nr. ii), anerkende områder til beskyttelse af sjældne, truede eller udryddelsestruede økosystemer eller arter, der er anerkendt ved internationale aftaler eller er medtaget på lister udarbejdet af mellemstatslige organisationer eller Den Internationale Naturværnsunion."

d) Stk. 6 affattes således:

"6. Medlemsstaterne kan oprette nationale ordninger, hvor overholdelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i artikel 29, stk. 2-7 og 10, og artikel 29a, stk. 1 og 2, i overensstemmelse med den metode, der er udviklet i henhold til artikel 29a, stk. 3, verificeres i hele sporbarhedskæden med deltagelse af de kompetente nationale myndigheder. Disse ordninger kan også anvendes til at verificere nøjagtigheden og fuldstændigheden af de oplysninger, som de økonomiske aktører har registreret i EU-databasen, til at påvise overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, og til certificering af biobrændsel, flydende biobrændsel og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen.

En medlemsstat kan give meddelelse om en sådan national ordning til Kommissionen. Kommissionen prioriterer vurderingen af en sådan ordning med henblik på at lette gensidig bilateral og multilateral anerkendelse af disse ordninger. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter bestemme, hvorvidt en således meddelt national ordning opfylder betingelserne fastsat i dette direktiv. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 34, stk. 3.

Er afgørelsen positiv, må andre ordninger, der er anerkendt af Kommissionen i henhold til denne artikel, ikke afvise gensidigt at anerkende den pågældende medlemsstats nationale ordning, hvad angår kontrol af overholdelsen af de kriterier, for hvilke den er blevet anerkendt af Kommissionen.

For anlæg til produktion af elektricitet, opvarmning og køling med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mellem 5 og 10 MW indfører medlemsstaterne forenklede nationale verifikationsordninger for at sikre opfyldelsen af bæredygtigheds- og drivhusgasemissionskriterierne i artikel 29, stk. 2-7 og 10."

e) Stk. 9, første afsnit, affattes således:

"Såfremt en økonomisk aktør fremlægger dokumentation eller data, der er opnået i overensstemmelse med en ordning, der har været genstand for en afgørelse i henhold til stk. 4 eller 6, kan en medlemsstat ikke kræve, at den økonomiske aktør fremlægger yderligere dokumentation for, at de elementer, der er omfattet af ordningen, og som Kommissionen har anerkendt ordningen for, er overholdt."

f) Stk. 10 affattes således:

"På anmodning af en medlemsstat, som kan være på grundlag af en anmodning fra en økonomisk aktør, undersøger Kommissionen på grundlag af al tilgængelig dokumentation, om bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, og artikel 29a, stk. 1 og 2, er opfyldt får så vidt angår en kilde til vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel.

Senest seks måneder efter modtagelsen af en sådan anmodning og i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3, bestemmer Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter, hvorvidt den pågældende medlemsstat:

a) kan tage vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel fra denne kilde i betragtning med henblik på de i artikel 29, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, eller

b) uanset nærværende artikels stk. 9 kan kræve, at leverandører af kilden til vedvarende brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel, fremlægger yderligere dokumentation for overholdelse af disse bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner og drivhusgasemissionsbesparelsestærskler."

21) Artikel 31, stk. 2, 3 og 4, udgår:

22) Følgende indsættes som artikel 31a:

"Artikel 31 a

EU-database

1. Kommissionen sikrer, at der oprettes en EU-database, som gør det muligt at spore flydende og gasformige vedvarende brændstoffer og genanvendte kulstofbrændsler.

2. Medlemsstaterne pålægger de pågældende økonomiske aktører rettidigt at indlæse nøjagtige oplysninger om gennemførte transaktioner og disse brændstoffers bæredygtighedsegenskaber i databasen, herunder deres drivhusgasemissioner for hele deres livscyklus fra produktionsstedet til den brændstofleverandør, der markedsfører brændstoffet. Oplysninger om, hvorvidt der er ydet støtte til produktion af et bestemt parti brændstof, og i givet fald fra hvilken type støtteordning, skal også indgå i databasen.

Hvor det er hensigtsmæssigt for at forbedre sporbarheden af data i hele forsyningskæden, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 35 med henblik på yderligere at udvide omfanget af de oplysninger, der skal medtages i EU-databasen, til at omfatte relevante data fra produktions- eller indsamlingsstedet for de råvarer, der anvendes til brændstofproduktionen.

Medlemsstaterne kræver, at brændstofleverandørerne indlæser de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere, at kravene i artikel 25, stk. 1, første afsnit, er opfyldt, i Unionens database.

3. Medlemsstaterne har adgang til EU-databasen med henblik på overvågning og kontrol af data.

4. Hvis der er udstedt oprindelsesgarantier for produktion af et parti vedvarende gasser, sikrer medlemsstaterne, at disse oprindelsesgarantier annulleres, inden sendingen af vedvarende gas kan registreres i databasen.

5. Medlemsstaterne sikrer, at nøjagtigheden og fuldstændigheden af de oplysninger, som de økonomiske aktører indlæser i databasen, kontrolleres, f.eks. ved hjælp af frivillige eller nationale ordninger.

I forbindelse med kontrol af data kan frivillige eller nationale ordninger, der er anerkendt af Kommissionen i henhold til artikel 30, stk. 4, 5 og 6, anvende tredjepartsinformationssystemer til indsamling af data, forudsat at en sådan anvendelse er meddelt Kommissionen.

23) I artikel 35 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

"Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 3, andet afsnit, artikel 29a, stk. 3, artikel 26, stk. 2, fjerde afsnit, artikel 26, stk. 2, femte afsnit, artikel 27, stk. 1, andet afsnit, artikel 27, stk. 3, fjerde afsnit, artikel 28, stk. 5, artikel 28, stk. 6, andet afsnit, artikel 31, stk. 5, andet afsnit, og artikel 31a, stk. 2, andet afsnit, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra [dette ændringsdirektivs ikrafttræden]. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode."

b) Stk. 4 affattes således:

"Den i artikel 7, stk. 3, femte afsnit, artikel 8, stk. 3, andet afsnit, artikel 29a, stk. 3, artikel 26, stk. 2, fjerde afsnit, artikel 26, stk. 2, femte afsnit, artikel 27, stk. 1, andet afsnit, artikel 27, stk. 3, fjerde afsnit, artikel 28, stk. 5, artikel 28, stk. 6, andet afsnit, artikel 31, stk. 5, og artikel 31a, stk. 2, andet afsnit, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft."

c) Stk. 7 affattes således:

"En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 3, femte afsnit, artikel 8, stk. 3, andet afsnit, artikel 29a, stk. 3, artikel 26, stk. 2, fjerde afsnit, artikel 26, stk. 2, femte afsnit, artikel 27, stk. 1, andet afsnit, artikel 27, stk. 3, fjerde afsnit, artikel 28, stk. 5, artikel 28, stk. 6, andet afsnit, artikel 31, stk. 5, og artikel 31a, stk. 2, andet afsnit, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har

underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ."

24) Bilagene ændres som anført i bilagene til nærværende direktiv.

Artikel 2

Ændringer af forordning (EU) 2018/1999

1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) Nr. 11 affattes således:

"11) "Unionens 2030-mål for energi og klima": det EU-dækkende bindende mål, der skal nås senest i 2030, om en reduktion i Unionens egne drivhusgasemissioner for hele økonomien på mindst 40 % i forhold til 1990, Unionens bindende mål for vedvarende energi i 2030 i henhold til artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001, det overordnede mål på EU-plan om, at energieffektiviteten i 2030 skal være forbedret med mindst 32,5 %, og målet om, at 15 % af elnettet skal være sammenkoblet i 2030, samt eventuelle andre mål i denne henseende for 2030, der vedtages senere af Det Europæiske Råd eller af Europa-Parlamentet og af Rådet"

b) Nr. 20, litra b), affattes således:

"b) i forbindelse med Kommissionens henstillinger på baggrund af vurderingen i henhold til artikel 29, stk. 1, litra b), med hensyn til energi fra vedvarende energikilder, en medlemsstats tidlige gennemførelse af sit bidrag til Unionens bindende mål for vedvarende energi i 2030 som omhandlet i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001, målt i forhold til de nationale referencepunkter for vedvarende energi"

(2) Artikel 4, litra a), nr. 2), affattes således:

"2) for vedvarende energis vedkommende:

med henblik på at nå Unionens bindende mål for vedvarende energi i 2030 som omhandlet i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001, et bidrag til opfyldelsen af dette mål i form af medlemsstatens andel af energi fra vedvarende energikilder i det endelige bruttoenergiforbrug i 2030 med en vejledende forløbskurve for bidraget fra og med 2021. Den vejledende forløbskurve skal senest i 2022 nå et referencepunkt på mindst 18 % af den samlede stigning i andelen af energi fra vedvarende energikilder mellem den pågældende medlemsstats bindende nationale 2020-mål og dens bidrag til 2030-målet. Den vejledende forløbskurve skal senest i 2025 nå et referencepunkt på mindst 43 % af den samlede stigning i andelen af energi fra vedvarende energikilder mellem den pågældende medlemsstats bindende nationale 2020-mål og dens bidrag til 2030-målet. Den vejledende forløbskurve skal senest i 2027 nå et referencepunkt på mindst 65 % af den samlede stigning i andelen af energi fra vedvarende energikilder mellem den pågældende medlemsstats bindende nationale 2020-mål og dens bidrag til 2030-målet.

Den vejledende forløbskurve skal senest i 2030 mindst nå medlemsstatens planlagte bidrag. Hvis en medlemsstat forventer at overgå sit bindende

nationale 2020-mål, kan dens vejledende forløbskurve starte på det niveau, som det forventes at opnå. Medlemsstaternes vejledende forløb skal samlet lede op til Unionens referencepunkter i 2022, 2025 og 2027 og til Unionens bindende mål for vedvarende energi i 2030 som omhandlet i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001. En medlemsstat kan, uafhængigt af dens bidrag til Unionens mål og dens vejledende forløbskurve med henblik på denne forordning, frit fastsætte højere ambitioner for dens nationale politikker"

(3) Artikel 5, stk. 2, affattes således:

"2. Medlemsstaterne skal i fællesskab sikre, at summen af deres bidrag udgør mindst niveauet for Unionens bindende mål for vedvarende energi i 2030 som omhandlet i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001."

(4) Artikel 29, stk. 2, affattes således:

"2. Hvad angår vedvarende energi, skal Kommissionen som led i sin i stk. 1 omhandlede vurdering vurdere de opnåede fremskridt mht. andelen af energi fra vedvarende energikilder i Unionens endelige bruttoenergiforbrug på grundlag af en vejledende EU-forløbskurve, der tager udgangspunkt i 20 % i 2020, når referencepunkter på mindst 18 % i 2022, 43 % i 2025 og 65 % i 2027 af den samlede stigning i andelen af energi fra vedvarende energikilder mellem Unionens 2020-mål for vedvarende energi og Unionens 2030-mål for vedvarende energi og når Unionens bindende mål for vedvarende energi i 2030 som omhandlet i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001."

Artikel 3

Ændringer af direktiv 98/70/EF

I direktiv 98/70/EF foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1 affattes således:

"Artikel 1

Anvendelsesområde

I dette direktiv fastsættes, for så vidt angår vejgående køretøjer og ikke-vejgående maskiner (herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs), landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs, med udgangspunkt i sundheds- og miljømæssige hensyn tekniske specifikationer for brændstoffer til brug i motorkøretøjer med styret tænding og motorkøretøjer med kompressionstænding, under hensyntagen til de tekniske krav til disse motorer."

2) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

(a) Nr. 1, 2 og 3 affattes således:

"1. "benzin": ethvert flygtigt mineralolieprodukt, som henhører under KN-kode 2710 12 41, 2710 12 45 og 2710 12 49, og som er bestemt til brug som

brændstof i forbrændingsmotorer med styret tænding til fremdrift af motorkøretøjer

2. "dieselolie": gasolie, som henhører under KN-kode 2710 19 43[28] som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 715/2007[29] og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 595/2009[30], og som anvendes til fremdrift af motorkøretøjer

"3. "gasolie bestemt til brug i mobile ikke-vejgående maskiner (herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje), landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer": ethvert mineraloliebaseret flydende brændstof, der henhører under KN-kode 27101943[31], som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/53/EU[32], Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 167/2013[33] og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1628[34], og som er bestemt til anvendelse i motorer med kompressionstænding."

(b) Nr. 8 og 9 affattes således:

"8. "leverandør": "brændstofleverandør" som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 38), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001[35]

"9. "biobrændstoffer": "biobrændstoffer" som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 33), i direktiv (EU) 2018/2001"

3) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

(a) Stk. 1, andet afsnit, affattes således:

"Medlemsstaterne kræver, at leverandørerne sikrer, at der markedsføres diesel med et indhold af fedtsyremethylestere (FAME) på op til 7 %."

(b) Stk. 2 affattes således:

---

[28] Nummereringen af disse KN-koder som fastsat i Den Fælles Toldtarif, Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1).

[29] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT L 171 af 29.6.2007, s. 1).

[30] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 595/2009 af 18. juni 2009 om typegodkendelse af motorkøretøjer og motorer med hensyn til emissioner fra tunge erhvervskøretøjer (Euro VI) og om ændring af forordning (EF) nr. 715/2007 og direktiv 2007/46/EF og om ophævelse af direktiv 80/1269/EØF, 2005/55/EF og 2005/78/EF (EUT L 188 af 18.7.2009, s. 1).

[31] Nummereringen af disse KN-koder som fastsat i Den Fælles Toldtarif, Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1).

[32] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/53/EU af 20. november 2013 om fritidsfartøjer og personlige fartøjer og om ophævelse af direktiv 94/25/EF (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 90).

[33] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 167/2013 af 5. februar 2013 om godkendelse og markedsovervågning af landbrugs- og skovbrugstraktorer (EUT L 060 af 2.3.2013, s. 1).

[34] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1628 af 14. september 2016 om krav vedrørende emissionsgrænser for forurenende luftarter og partikler for og typegodkendelse af forbrændingsmotorer til mobile ikkevejgående maskiner, om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 og (EU) nr. 167/2013 og om ændring og ophævelse af direktiv 97/68/EF (EUT L 354 af 28.12.2016, s. 53).

[35] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (EUT L 328 af 21.12.2018, s. 82).

"2. Medlemsstaterne sikrer, at det højest tilladte svovlindhold i gasolie bestemt til brug i mobile ikke-vejgående maskiner (herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje), landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer højst er 10 mg/kg. Medlemsstaterne sikrer, at andre flydende brændstoffer end disse gasolier kun kan anvendes i fartøjer til sejlads ad indre vandveje og fritidsfartøjer, hvis svovlindholdet i disse flydende brændstoffer ikke overstiger det højest tilladte indhold i disse gasolier."

4) Artikel 7a til 7e udgår.

5) I artikel 9 foretages følgende ændringer:

(a) I stk. 1 udgår litra g), h), i) og k).

(b) Stk. 2 udgår.

6) Bilag I, II, IV og V ændres i overensstemmelse med bilag I til nærværende direktiv.

Artikel 4

Overgangsbestemmelser

(1) Medlemsstaterne sikrer, at de data, der indsamles og indberettes til den myndighed, som medlemsstaten har udpeget, for året [OP: replace by calendar year during which the repeal takes effect], eller en del deraf i henhold til artikel 7a, stk. 1, tredje afsnit, og artikel 7a, stk. 7, i direktiv 98/70/EF, som udgår ved artikel 3, stk. 4, i nærværende direktiv, forelægges for Kommissionen.

(2) Kommissionen medtager de data, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, i enhver rapport, som den er forpligtet til at forelægge i henhold til direktiv 98/70/EF.

Artikel 5

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2024. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 6

Ophævelse

Rådets direktiv (EU) 2015/652[36] ophæves med virkning fra den [OP: replace by calendar year during which the repeal takes effect].

Artikel 7

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende.*

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den […].

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*

[36] Rådets direktiv (EU) 2015/652 af 20. april 2015 om fastlæggelse af beregningsmetoder og indberetningskrav i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie (EUT L 107 af 25.4.2015, s. 26).